ion drăguşanul

însingurările

Suceava
14 martie 2021

Am ales ziua de astăzi, 14 martie 2021, să public poemele scrise din 2018 şi până acum, din dorinţa absolut firească de a-mi omagia fiul, Andi fiind cel care, prin visele şi împlinirile sale, mi-a modificat decisiv existenţa.

Poemele sunt lăsate în pagini în ordinea în care au fost scrise, cel mai recent fiind primul, iar cel mai vechi, ultimul. Aşa am procedat şi în cartea de poezie *Cămăşile de după*, care se încheia cu poemele scrise la vârsta de 10 ani, pe care, la 50 de ani, le-am semnat cu bucurie, salutându-mi începuturile.

Acestei cărţi nu am să-i fac aşteptatul *cuprins*, pentru că înseamnă un întreg: sufletul meu, crucificat pe vremelnicia dintre 2018 şi martie 2021. Nu o premeditez, nu o organizez, ci o las în respiraţia ei firească. Aştept doar să se facă boare de vânt şi să adie, în nopţile de după, deasupra şanţului de apărare al Cetăţii Suceava, retrezite la viaţă, în fiecare an, de muzica viitorimii. Prin Andi şi datorită lui, sunt şi eu un fir de nisip din universul Bucovina Rock Castle.

şi vâslesc îndepărtări

fără veste-n miez de noapte
numai preotul de ţară
leagă-ncet cu nişte şoapte
frunzele de primăvară,
rugăciunile lui cântă
şi prin sânge parcă-l doare
de-o vecie taina sfântă
care iar va da în floare

şi-atunci raiul se pogoară
în vremelnic şi-n tăcere
ca un preot de la ţară
pregătit de înviere,
iar cuvintele prin iarbă
parcă-şi află întrupări:
cântecele-ncep să fiarbă
şi vâslesc îndepărtări

şi doar un ochi veghează prin ulucă

în calea mea s-au fost durat cuvinte
drept curcubeu spre templele de sus
şi îmi ursise cosmicul părinte
să lăcrimez din plânsul lui Iisus,
în rest n-avem pe nimeni şi nimic,
doar verbele mă aşteptau nervoase
precum cobzarul nopţii să le zic,
să le cioplesc în stele somnoroase

sub semnul calm al sfintelor porunci
dintr-un acelaşi început zidite
şi-ncredinţate lumii doar prin prunci
ca închinări profunde sau ispite,
în fond în juru-mi stau atâtea căi
şi fiecare una doar apucă,
tăcerea-i cerul prăbuşit pe văi
şi doar un ochi veghează prin ulucă

în veşnicia ta săracă

din trup, în trup, în trup, în trup
călătorind din veac în veac
eu sunt doar ochiul unui lup

ascuns de stelele ce tac
şi-nspăimânt de întuneric
sfâşii doar seva din copaci,
în timp ce tu în negrul sferic
aştepţi tăcerea să o taci:

hai, vino lângă steaua mea
şi-ngemănează-te drept pleoapă
păgână uneori şi rea
ca vremea vremii să ne-ncapă
şi-atunci când n-om mai sta de strajă
căci toate astea au să treacă
încearcă-mă desprins din vrajă
în veşnicia ta săracă

o lacrimă amară care cântă

cobzarul orb nu semăna cu orbii
căci culegea cuvintele din stele
ca să privească uneori cu ele
spre văi în care năpădiră corbii
şi nu-i păsa de toate celelalte
abia înghesuite în contur
sau spulberate boare împrejur
spre bolţile adâncului înalte,

cobzarul orb era doar un poet
muşcat încrâncenat de o cântare
desprinsă de prin stele căzătoare
ca amăgirea-ntr-un târziu regret,
iar şoapta lui se desluşeşte sfântă
sub paşii călătorilor din zori
când viaţa însăşi pare uneori
o lacrimă amară care cântă

trilogie existenţială: viaţa

în prima noapte plapumă mi-a fost
la fel de intim blândul întuneric
şi mă gândeam că încă n-are rost
să mă las pradă dorului de sferic
şi-afară, vai, cum alergau ninsori,
copite albe-n uriaş galop
mă-mbrăţişau, mă luau de subsuori
fir de nisip în marele potop

şi-am auzit spre zori cum ursitoare

se aşterneau în mine ca zăpada
ce copleşea cu alb încăpătoare
catapiteasma ce-o purta ograda
pe umerii zăplazurilor sfinte
de tatăl meu abia-nălţate-anume
ca să descarc convoiul de cuvinte
şi să îmi aflu locul meu în lume,

un loc prea strâmt, mai incomod ca faşa
ce parcă mă desprinse din zăpezi
şi din cântarea iernii – uriaşa
desprindere de fructe din livezi
pe care eu le ascultam tenace
şi simţurile încă îmi ascut
de câte ori mă redescopăr pace:
aşa a fost atunci când m-am născut

trilogie existenţială: timpul

să vezi lumina vremii într-un sat
şi s-o desfaci în patru zări cu dinţii
e ca şi cum încă ai sta la sfat
pe lângă focuri sacre cu părinţii
şi dintr-odată fluierul se-aude
şi toţi se-nşiră-n jurul tău cu paşi
care frământă ierburile ude
din începuturi până în urmaşi,

hei, hei, cum simţi nevoia să păşeşti
în ritmul vechi al fiecărui dans
să-ţi urce-n sânge câteva poveşti
care să ţină cerul în balans,
astfel mă-nchin, iar bunii din străbuni
clipită de clipită mi-s aproape
împrăştiind pe nopţi nişte cărbuni
pe care răbdător îi sting sub pleoape

trilogie existenţială: încredinţarea

hai, pune şaua pe un cal de lut
s-aud copita cum măsoară clipa,
iar ierburile care m-au durut
să îmi atingă fruntea cu aripa
ca un balsam din veşnicii primare,
iar universul vremii ruginit
să-mi desluşească trecerea călare
prin ce-i vremelnic pururi răzvrătit

căci nu-s născut să cad în rugăciune,
să mă răsfăţ credul cu umiliri
când înţeleg ce nu-ndrăznim a spune:
doar cei supuşi au devenit martiri,
ceilalţi s-au dus precum le-a fost ursita
şi-asemeni lor cândva şi eu m-oi duce
când calul meu şi-o poticni copita,
dar nu o să mă las urcat pe cruce

din cenuşi trezindu-i pe poeţi

am strigat când am deschis fereastră
între ceruri încă suprapuse
peste goana cailor albastră
dintr-un mit care abia apuse,
mi-era sete şi-am băut cuvinte
mult mai disperate ca oţetul
şi-am zărit pe zările prea sfinte
cât de-ncet agoniza poetul

pe când iar, abia întins pe cer
între stele care-au asfinţit,
am simţit prin suflet cum un fier
scormonea ruginile din mit,
se prelinse sufletul aiurea
când s-a frânt întregul larg în două
şi sorbea de după munţi pădurea
picurii de suflet şi de rouă,

însă vouă chiar să nu vă pese,
va fi timp curând pentru nuntire
şi aud cântând nişte mirese
din aripa vremilor subţire
şi se-ntind din veac în veac ospeţe,
muzicanţii, de lumină beţi,
vor zvârli în strune cu ostreţe
din cenuşi trezindu-i pe poeţi

a mântuirii vremurilor, mamă

atât de multe măşti în jurul meu
pândesc pitite-n masca sanitară
încât suport din ce în ce mai greu
atâţia ochi care încep să doară
şi sufletul mi-i univers de ochi
sau poate doar un lanţ care mă strânge:
hai, mamă, cântă-mi iarăşi de deochi

să-mi lunece cuvintele în sânge

să-ncenuşeze tot în urma lor
şi, stăvilind excesul de fiare,
să-mi dea răgaz ca să încep să zbor
şi să-mi ascund şi zborul într-o floare,
căci au să vină, totuşi, primăveri,
deja le-aud cum strigă şi mă cheamă
din coasta-nsângeratei învieri
a mântuirii vremurilor, mamă

sloboade sunet rar pentru prigoană

în lumea asta ninge tot mai rar
căci strunele s-au rupt şi nu mai cântă,
dar nu e vremea să mă fac cobzar,
ci doar tăcerea care vă-nspăimântă
şi vă-mbrânceşte crudă în eres
şi-n închinări la fel de prefăcute,
deja aud: ninsorile dau ghes
şi viscolul săgeţile-şi ascute,

şi inima, de-o am, nu le ajunge
pentru beţia ultimei petreceri,
şi-atât de nemiloasă mă străpunge
săgeata căii înspre alte treceri
încât mă simt vânata vietate
sleită de puteri de-atâta goană:
un corn de vânătoare, în cetate,
sloboade sunet rar pentru prigoană

s-o întrupa drept lacrimă sub pleoapă

curând, când vor veni nişte ninsori
să-mi deseneze primii paşi prin viaţă,
voi învăţa că tot ce se învaţă
e doar o amintire uneori,
că paşii mei prin ierburi au rămas
şi că îndelungata pribegie
a jefuit nectarul de pripas
de cel din urmă strop de poezie

lăsând în urmă gândul – un pândar
la vânătoare printre constelaţii
şi sete o să-mi fie iar de spaţii
atunci când fulgii au să cadă rar
numai vestind o altă viscolire

în pragul celei ce va fi să-nceapă,
iar Dumnezeu, doar ca să-mi dea de ştire,
s-o întrupa drept lacrimă sub pleoapă

i-auzi cântând colindul peste munţi?

există-n lumea asta nişte punţi,
le simt într-o prelingere din pleoape:
colindătorii noştri-s peste munţi,
dar îi trăim atâta de aproape
încât în bradul nostru cu lumini
cu strălucire limpede şi trează
doar ochii lor ne strălucesc divini
şi-n fiecare clipă ne veghează

şi le răspund, şi-i răsplătesc cum pot
şi pentru veghe, şi pentru colinde,
sfinţit de fericire mă socot,
de cerul de deasupra ce-i cuprinde;
în casa noastră veşnicia-ncape
şi ne presoară aură pe frunţi,
colindătorii noştri ni-s aproape:
i-auzi cântând colindul peste munţi?

răbojul sfânt al filelor din carte

sunt fericit s-am învăţat să văd,
iar dacă văd nimic nu mă-nspăimântă
căci munţii viscolirea o-ntrevăd
de când ninsoarea s-a trezit şi cântă
şi-s pregătiţi de stăviliri cu stânci
în care vânătorii stau de strajă
păzind povestea văilor adânci
prin care cântul s-a prelins drept vrajă

şi-i taină mare-ntre pământ şi cer
când îngerii ninsorilor colindă
învăluind drumeţii în mister
ca să ofteze casele din grindă:
va fi un an mai fericit, mai bun,
şoptesc ţăranii tainic lângă foc
şi li se pare noaptea de Crăciun
ursire de belşug şi de noroc,

iar eu îi văd şi îi ascult sperând,
deşi ţăranii-s pururi prea departe
tot în adânc de suflet scrijelind
răbojul sfânt al filelor din carte

lăsând în urmă stele cărunte?

de unde vin cu acest pumn de grâu
ursit în univers pentru rodire
şi de la care-am învăţat să fiu
sub căi lactee pasăre şi mire:
auzi, ţăranii au pornit colinda
pe care-o săvârşesc în legea lor
şi-n capricorn vor slobozi osânda
săgeţilor din foc săgetător?

de-aceea-ntind eu palmele pe cer
într-un atavic gest de căutare
şi stele mari îmi poruncesc să sper
de câte ori iau timpul în cătare:
auzi străbunii cum înalţă focuri
şi cum păşesc în ritm primordial
împrăştiind cărbunii peste locuri
prin ritualul dens şi ancestral?

de-aceea zvârcolindu-se în mine
un cântec vechi îşi caută sloboadă
şi năvăleşte într-un an ce vine
doar cu belşugul viselor drept roadă:
auzi prin cer cum zbârnâie săgeata
când vânătorii în popas pe munte
şoptesc un cântec şi pornesc cu ceata
lăsând în urmă stelele cărunte?

pe calea luminoasă leru-i ler!...

prin satul meu n-au mai păşit zăpezi
şi de-un amar n-au tânguit colinde
căci stelele sunt boturi reci de iezi
pe care numai bezna le cuprinde
şi-atunci în rana sfântă-a lui Iisus
se-nfige lancea zisei prefăcute,
dar sângele nu picură de sus
decât un şir dezlănţuit de ciute

încolonate înspre Capricorn
ca să măsoare timpul sub copite,
mi-i sufletul ca fumul dens din horn
prelins în înălţimi nebănuite
ca să deschidă-n coasta sfântă răni
din care să sorbim cu-nfricoşare,
nemulţumit bolboroseşte-n căni

şi vinul tulburării prin uitare,

iar noi, creduli şi într-un fel făloşi
de neştiinţa împietrită-n minte,
deja ne-nchipuim nişte hristoşi
şi tropotim năprasnic pe cuvinte
de se aude tropotul şi-n cer
ca o aripă înnăscută frântă,
căci bezna minţii, leru-i, leru-i ler,
cu tot ce-i sacru s-a luat la trântă,

avai, avai, ce triste sărbători
s-au prăbuşit asupra omenirii
şi doar în sat, şoptind prin căpriori,
încă răzbat colindele nuntirii,
deşi un mire trist şi pus pe cruce
o să îşi mute trupul sfânt în cer:
o cum aş mai fugi şi cum m-aş duce
pe calea luminoasă leru-i ler!..

prin legea firii pururi leru-i ler

vin sărbători şi se aude grâul
cum freamătă miresme prin colaci,
iar fructele fugite din copaci
pe herghelia cosmică pun frâul
şi se aude greierul în grindă
cum şi-a ascuns arcuşul subsuori
că doar îndată vin colindători
şi vrea s-asculte tainic o colindă,

un leru-i ler de început de lume
în pacea sfântă dată început
şi-n depărtări doar călăreţi de lut
se prăbuşesc cu caii lor în spume
căci necuprinsu-i numai o speranţă
şi-o linişte ce fulguieşte vise
încât adorm ferestrele închise
pe când s-aştern ninsorile pe clanţă,

hei, hei!, aud feciorii într-un sat
din cele care urcă în tării
icoana omeneştii veşnicii
şi adevărul cel adevărat,
în nopţile ce vin din Sfântul Cer
numai cântarea moşilor stăpână
va fi în acel suflet ce îngână
prin legea firii pururi leru-i ler

în Basarabia toţi oamenii trăiesc!

în Basarabia livezile cu meri
păşeau încet cu viile spre soare,
îi căutam cântările de ieri
în suflet să-mi găsesc despovărare
şi-am mers la Pererita, la Grigore,
să-ncep pelerinajul la un frate,
să sorb din cupa verbelor sonore
străvechile psaltiri adevărate,

dar fratele meu geamăn pribegise,
deja cânta străbunilor din cer,
şi ascultam cum razele piezişe
se desprindeau de-acolo, din mister:
hai, Petre Oloieru, mai departe
căci cântecul se-aude peste tot,
iar cerul se deschide ca o carte
din cel mai vechi părinte în nepot;

şi-am mers spre nord, împovărat de rouă,
să poposim în Cotiujenii lui,
din ceruri doar cu aur sacru plouă
ca într-un templu şi pe zare nu-i
vreo curgere de apă să despartă
în două omeneştile trăiri,
pe cer nu-i desenată nici o hartă
de paşii tăinuiţilor martiri,

iar Basarabia, cu mesele întinse,
întâmpină pribegii care trec
împovăraţi de umbrele prelinse
de fiecare trase la edec
şi totul ca un cântec plin de viaţă
se desfăşoară simplu şi firesc,
iar sufletul s-aude cum învaţă:
în Basarabia toţi oamenii trăiesc!

e ziua României, Doamne Sfinte?

ce vini străvechi ne-ai pus să ispăşim
pe calea vremii efemere, Doamne,
deşi-nţelegi că încă te iubim
şi în lumina ta încărunţim
precum frunzişul anilor în toamne?

de ce n-ai milă, Doamne, de români
şi-i risipeşti sub ierburi ca martiri,

iar împlinirea încă ne-o amâni
şi-n ţara noastră nu suntem stăpâni
decât pe crezul sfintelor psaltiri?

ce ierni vrăjmaşe ne-ai zidit în jur
de ne-ai ascuns şi lumânarea-n piatră,
de ce nu dai visărilor contur
de parcă-am fi urmaşii unui fur
întemniţaţi pe propria lor vatră?

de ce nu vii ca să păşeşti cu noi
măcar în ceasul sfânt de sărbătoare
când neamul parcă uită de nevoi
şi resemnat în clipa de apoi
îşi află repetat crucificare?

de ce ne iei şi-această împlinire
şi-n loc să te slăvim prin cânt şi joc
îngenunchem doar ca să-ţi dăm de ştire
că-ţi aparţinem cu întreaga fire
aidoma scânteii unui foc?

de ce te rupi de neamul din colind
ce te păstrează-n suflet şi-n cuvinte,
de ce n-auzi cum rugile cuprind
un murmur pământesc, dar întrebând:
e ziua României, Doamne Sfinte?

pe corzile ghitarei câte-un cântec

ascultând, împreună
cu violonistul Mihai Cotos,
noul cântec „Open Wide”

când fiul meu din degete prelinge
pe corzile ghitarei câte-un cântec,
l-aud pe Dumnezeu în cer cum plânge
sub vraja omenescului descântec,
iar după-aceea îl presimt păşind
ca să îi fie cântului aproape
şi-atunci îi şterg cu sufletul din pleoape
câteva stele încă licărind,

iar fiul meu continuă să cânte
de parcă pentru asta fu ursit,
iar cerurile lacome şi sfinte
pe sunete încet s-au răstignit
de parcă-ar aştepta să le tot spintec
ca să-mi zidesc un cer înalt prin sânge

când fiul meu din degete prelinge
pe corzile ghitarei câte-un cântec

pentru cireşul năpădit de vrăbii?

ce pasăre rostogoli frunzişul
când se-auziră sfinţii lăutari
cum implântau silabele-n tâlhari
şi modelau în lună cu tăişul
arcuşului, dintotdeauna spadă
de împărţit în două universul,
şi care ierburi îmi veghează mersul
poemelor prin cosmica zăpadă,

ce aripi se aud şi mă petrec
prin cumpăna târzie a luminii
când furi asmut asupra lunii câinii,
iar caii trag bezmetic la edec,
şi-n general unde se pierd corăbii
în timpul meu scăpate din condei
şi care munte va rămâne stei
pentru cireşul năpădit de vrăbii?

de tine dansul nu-şi aduce-aminte

de tine dansul nu-şi aduce-aminte
deşi păşeşti prin sălile de bal
precum un vis de-a pururi ireal
doar fluturându-ţi albele veşminte,
deşi în plete stelele-ţi mai joacă
din străluciri o cosmică năframă,
iar cântecul cu-atâta foc te cheamă
să te scufunzi cu frunza-n promoroacă,

dar ce folos, căci cântecul se pierde
în vălmăşag de crengi şi dansatori,
iar cerul a plesnit din căpriori
şi umbra lui, cândva atât de verde,
păleşte-n toamna închinării sfinte
spărgând fereastra cu subţire ceaţă
şi îngânând un cântec despre viaţă:
de tine dansul nu-şi aduce-aminte

din pleoapa mea se tot desprind corăbii

din pleoapa mea s-au tot desprins corăbii
şi s-au pierdut pe zare şi pe mări

încă aud un zăngănit de săbii
al luptelor din alte depărtări,
deşi-i sunt vieţii ţărmul de pripas
ademenind în larga lui pustie
doar scândurile care-au mai rămas
din vasele pierdute-n bătălie,

iar noi corăbii încă de desprind
brăzdând obrazul şi plecând pe cale
când sufletul din cuie mi-l desprind
în calme înserări autumnale
şi-l înfăşor în giulgiul destrămat
şi risipit precum un stol de vrăbii,
dar când să-ncerc un fel de închinat
din pleoapa mea se tot desprind corăbii

ca să ne-ncredem doar în bine

stă scris în necuprinsul roţii
cereşti cu litere de seu
că dacă am muri cu toţii
ar fi răpus şi Dumnezeu
şi-atunci cui vor rămâne spinii
ce încă sângeră pe frunţi,
cobzarii glăsuind luminii
închişi în stâncile din munţi

cum vor putea să-ndure rana
săpată-n coasta tuturor
şi-nchipuirii, în Nirvana,
cine-i va fi Mântuitor
şi cine va urca pe cruce
să-nfrunte moartea, pentru cine?
deasupra cerul clar străluce
ca să ne-ncredem doar în bine

ca să-ţi fii ţie îngerul din vis?

cei care trec împovăraţi de frici
sub prapurii luminii zdrenţuiţi
vor întâlni fântânile aici
şi-o vreme au să fie fericiţi,
apoi păşind necontenitul drum
spre cine ştie care-ndepărtare
au să ne uite iarăşi ca şi cum
am fi doar iarba vieţii călătoare

aidoma cu fiecare fir,

dar liniştită-n veşnicia ei
pe care uneori o mai respir,
deşi pe veşnicii nu pun temei
căci mă hrănesc de când mă ştiu cu clipe
din care muşc prin fructul interzis:
chiar nu observi cum ţi-au crescut aripe
ca să-ţi fii ţie îngerul din vis?

strigând doar numele tău, mamă

mi-i mamă cosmica fecioară
căci semănând de primăvară
cândva pe sfânta ei maramă
precum un mugur m-a ivit
şi-mi amintesc cum am şoptit
cuvântul ce m-a deslușit
când l-am rostit sfielnic: mamă

şi-atunci deodată cu cuvântul
m-a înfăşat în ierbi pământul
şi în lăstari, de bună seamă,
să cresc sub ceruri drept copac
şi cu destinul să mă-mpac
trăind doar numele tău, mamă

dar să ridic sfielnic ochii
spre poala cosmicelor rochii
ce-s prinse-n dansul de mă cheamă
de câte ori îl tot invoc
să-mprăştii jarişte a din foc,
să scapăr stelele în joc
strigând doar numele tău, mamă

atât de fericiţi: ia cana, frate!

am întâlnit şi oameni fericiţi
ce nu cărau vreun semn de întrebare
când soarele părea o lumânare
la căpătâiul celor răstigniţi
şi le-am spălat picioarele cu plânsul
martirilor din fiecare veac
şi-am învăţat într-un târziu să tac
înfăşurând în ierburi necuprinsul

de parcă-aş fi tânjit spre fericire
despovărat târziu de întrebări
ca să aprind în ceruri lumânări
pentru nevoi de calmă deslușire,

dar orbii n-au nevoie de lumină
şi-s fericiţi că vor rămâne orbi,
te-aşteaptă vinul, frate, să îl sorbi
ca să-l asculţi prin suflet cum se-nchină

şi te consacră veşnicei robii
aflând în umilinţă voluptate,
ia cana, frate, vinul te socoate
îndreptăţit să te întrebi, să fii
în înşirări de clipe numărate
doar calea ta, pe care o-nţelegi
drept rupere de orbi şi de pribegi
atât de fericiţi: ia cana, frate!

doar consfinţind singurătatea mâinii

poemul vine pasăre subţire
şi cată înspre litere stinghere
precum un înger dornic să respire
din frumuseţea vieţii efemere
şi-i fac din mână semn că vreau să plece
căci lumea-i plină de fereşti deschise,
iar muntele de-o vreme mă petrece
trăgând zăvorul vremii peste vise,

dar cântecul nu vrea să mă asculte
şi-mi ciuguleşte clipele flămând,
deşi sunt ostenite şi cărunte
le ciuguleşte lacom până când
condeiul zace prăbuşit pe cer
să-l învelească iedera luminii
desprins definitiv din efemer
doar consfinţind singurătatea mâinii

doar cântecul trăieşte şi se-aude

iar mâna e detaliul unei frunţi
şi fruntea e un cer din cele şapte
un bucium în vibraţie prin munţi
ce se-nfăşoară ostenit în noapte
şi-n jurul lui, meu descătuşare
şi viaţa vieţii în uşor balans
şi-aud prin ceruri focurile care
se spulberă sub paşii unui dans

în vreme ce lăutele se sparg
şi-s călători bezmetici lăutarii
de-odată-nspăimântaţi de-atâta larg,

de vămile cereşti şi de fruntarii,
căci lor nu le-a rămas nimic de dat
ca ispăşiri tenace şi zălude,
iar prin văzduh discret înaripat
doar cântecul trăieşte şi se-aude

drept umbră a cântărilor, cobzare?

în târgul ăsta mi-am făcut un pat
pe când eram culegător de stele
ca să-mi croiesc din nori nişte obiele
şi nişte încălţări din scăpătat
şi-a fost nevoie capul să mi-l pun
în ascunzişul somnului o noapte
ca să adun şi alte fructe coapte
în care să exist şi să apun

şi-n jur, şi-n preajmă păsări solitare
şi caii în galopuri de pământ
mă îndemnau să mă desfac, să cânt
un imn însingurărilor, cobzare,
dar iată-mă, sunt pregătit de drum,
iar stelele răsar şi nu-mi mai pasă
căci ierbii îi rămâne somnoroasă
numai cântarea ruptă din acum

de parcă-a fost să mă jertfesc cântării
şi să-i aprind nevolnice căţui
pe cerul ce-a rămas al nimănui
crucificat de necuprinsul zării,
iar de-aş lua cu mine-n depărtare
şi acest cântec – pat pentru popas –
pe tine cui şi când să te mai las
drept umbră a cântărilor, cobzare?

ca să mă aflu iarăşi poezie

dansau dezlănţuiţi, dar numai unii,
şi nu se ştie şi din ce pricină,
dar până-n cer se-mprăştiau cărbunii
asupra noastră risipind lumină
şi-a fost păcat de cosmica risipă
desprinsă înfocat din talpa lor,
deşi-mi crescuse-n umăr o aripă
numai cu una n-am putut să zbor

şi nici în dans nu m-am mai prins vreodată
pe sub cireşii doldora de flori,

semn că povestea nu-i adevărată,
deşi de veghe am rămas în zori,
numai în zori, de zile şi de nopţi
am fost ursit aşa ca să nu-mi pese,
deci, Doamne, vine vremea să m-adopţi
şi-am să-ţi aduc plocon nişte cireşe,

ai, ai, cum trece trupul spre ce-a fost
şi cum mă strânge umilirea lui
când păsările zboară fără rost
şi orizontu-i tot al nimănui,
ai, ai, din strigăt încă m-am desprins
de parcă balansez spre veşnicie
ca verbele în spaţiul necuprins
ca să mă aflu iarăşi poezie

Memoriei regretatului Cornel Grosaru

în noaptea asta o să stăm la sfat,
nevinovată, biată poezie,
şi-o să-ţi vestesc: Hristos a înviat!,
dar pentru unii n-o să mai învie,
deşi se strâng arginţii prin biserici,
iar Iuda poartă mască şi mănuşi
când preoţii sfielnici şi eterici
abia mai trag zăvoarele pe uşi:

e prea târziu în cel ce se închină
şi e atâta beznă-n lumânări
încât numai poeţii sunt de vină
că se aud sub fruntea lor cântări
pe care spinii lacomi din cunună
şi rana grea a suliţei păgâne
într-un mănunchi anume le adună
să le presoare-n rămurişuri mâine

deşi nu ştim de-i dat să mai existe
dincolo de-nflorirea din copaci,
în floarea lor icoanele sunt triste
şi sevele secrete-s nişte vraci
desprinşi din Tot prin dansul lor damnat
ce mi se mută uneori sub tâmplă
ca să vă strig: Hristos a înviat!,
numai cu noi nu ştiu ce se întâmplă…

cobzarii fiind uitaţi pe cruce

în universul necuprins

de clipa vecilor ursit
de-atâtea ori m-a tot învins
cireşul nostru înflorit
fiindcă am vrut să-mi pun cămaşă
de mire numai floarea lui
prietenoasă şi vrăjmaşă
pe care-o văd şi care nu-i

decât desprinsa lumânare
din negurosul univers
când o tot sui cu-ncrâncenare
pe crucea fiecărui vers
ca să-mi rămână mie vecii
clipitei care se tot duce
când psalmi presoară-n cer diecii
cobzarii fiind uitaţi pe cruce

şi cântecul zâmbind mi se arată

e-atât de greu să rătăceşti în doi
prin raiul casei – miticul pătrat –
şi să aştepţi căderea în păcat
ca să te-ntorci în lumea de apoi
în care călărind pe o clipită
doar viaţa ta s-o risipeşti drept vamă
şi să asculţi povestea împietrită
ce sfârtecă prin tine şi te cheamă

în raiul unei tainice-ncăperi
al ispăşirii cosmice de-acum
şi să te laşi pe crucile de fum
bătut în cuie lungi de primăveri
ca să te doară numai primăvara
pe care-o desluşeşti îndepărtată:
prin carnea mea a înviat vioara
şi cântecul zâmbind mi se arată

atâta de târziu, copilărie?

îţi aminteşti de volbura nebună
ce-şi căuta sub raza lunii loc,
de căţărarea ei într-o minciună
ca-ntr-o speranţă calmă în noroc,
îţi aminteşti de troscotul din cale
ca o pădure fremătând sub paşi
şi cum te întrebai cândva cu jale
acele urme cui ai să le laşi?

ţi-aduci aminte: deschideai fereastra
la răsăritul zilei de pripas
sperând să-ţi intre-n încăpere vasta
metaforă a timpului rămas
de veghe-n busuiocul de sub grindă
pe care l-ai uitat în veşnicie
să-ţi desluşesc conturul în oglindă
atâta de târziu, copilărie?

cenuşile visului meu ideal

locuiesc pe o planetă bolnavă
ca un copac pe un deal pustiit,
pe trunchi i se văd răni adânci de cuţit
şi de fulgere rupte din slavă,
toate potecile de curând s-au închis,
undeva un copac în tăcere se frânge,
încă-l aud cum îmi cade în sânge
revărsând în talazurile morţii un vis

şi de-odată-nţeleg că-i atât de departe
Dumnezeul copilului care am fost:
pe care din ei îl ştiu pe de rost?
cu care din ei eşuez într-o carte?
nu-mi pasă, căci sunt un copac de pe deal
cu muguri buimaci pregătiţi de năvală,
hai, cântece, vino odată şi-mi spală
cenuşile visului meu ideal!

la fel ca sub omături iarba verde

s-au tras zăvoare şi s-au tras ninsori,
clopotniţele zac părăginite,
iar sacerdoţii s-au ivit în zori
şi tot împart cuvinte ostenite:
e frig spre ziuă şi e frig în veac,
cărările şi paşii se vor pierde,
pe cruce urcă numai cei ce tac
la fel ca sub omături iarba verde:

copacii toţi, cu muguri în risipă,
au tot chemat cobzarii în zadar
căci cântecele-s mute şi aripă
şi zbor de păcătos vizionar:
să nu te temi, un sacerdot îmi spune,
căci cineva de sus, din cer, ne-ncearcă,
iar caii trec în tropote nebune
şi spulberă şi cântecele parcă

atunci când trec pe calea fără cale
şi-apoi dispar buimatici în niciunde
şi doar ninsori ne-acoperă agale
purificând prin preajmă cu secunde:
hei, strig şi strig, aş vrea să trag zăvorul,
e dreptul meu cel sacru la lumină!,
dar nu-mi răspunde nimeni, căci soborul
ninsorilor în linişte se-nclină

şi primăvara izbuteşti s-o-nveţi

tristeţea celor care dorm acum
s-a ridicat spre ceruri ca o sfară
în ceasuri de primejdii pentru ţară
pe sub galopul cailor de fum,
dar stelele aduc din nou lumină
ca s-o boteze soarele-n trăiri
doar risipind acele năluciri
şi somnul care curmeziş dezbină,

hai, nu mai sta, ridică de pe pernă
cu steaua dimineţii pururi vie
cuvintele ursite să ne fie
o înviere nouă şi eternă,
căci nu e loc acum pentru tristeţi,
cobzari pe struna zorilor când cântă
presoară-n jur o bucurie sfântă
şi primăvara izbuteşti s-o-nveţi

ferestrele deschise-s prea departe

cu veacul ăsta nu mă prea împac
fiindcă-mi lipsesc ferestrele deschise
şi-am risipit atât amar de vise
încât mi-i dor de-ntoarceri în alt veac
acolo unde mă aşteaptă vinul
lângă mesteceni, ca să stăm la sfat
pe când străbunii din călcâie bat
cenuşile şi-mi hotărăsc destinul,

aşează-te şi gustă dintr-o cupă
şi-aprinde-mi steaua mea în univers
şi soarbe din fluidul unui vers
o pagină din cartea mea de după
căci mie-mi este dat să fiu o carte
uitată în uitarea altui veac,
cu veacul ăsta nu mă prea împac,

ferestrele deschise-s prea departe

şi fără voia ta se-nchină

în ce tăcere să te-nfăşuri
când ai drept sfetnic viaţa ta
şi nişte stele, să te-alături
luminii lor în chip de stea
şi căror umbre să te-nchini
ca paşii tăi să îi păstreze
când doar cununile de spini
pe frunte vor să le fixeze

cei care încă dorm acum
vegheaţi de o cumplită beznă,
iar iarba-ngenunchează-n scrum
să-ţi poată luneca pe gleznă
până în inimă şi până
în veacul care va să vină,
o frunză s-a desprins din mână
şi fără voia ta se-nchină

din cupa vremilor divină

în universul care vine
să-ntrupe noul univers
la uşi bătuse oarecine
şi-atât de ostenit de mers
încât l-am invitat la masă
să-mi afle-n cupele de vin
ceva din ceea ce m-apasă,
un strop din propriul meu destin

şi aşteptarăm primăvara
aşa cum fac de-o veşnicie,
prin ceruri clătina vioara
ecouri dintr-o poezie
de parcă florile-s vestirea
luminii care va să vină,
hai, soarbe leneş nemurirea
din cupa vremilor divină

nuntirii care ni-i izvor

ţi-ai pus în Căile Lactee
năframa veşnicei mirese
şi auzirăm lăutarii

zidind clipite prin păduri
căci primăvara e femeie
ce-n taina tainelor îşi ţese
veşmintele pentru fruntarii
aflate-n paza unor furi,

păşeai şi crengile sfioase
s-au dezgolit pentru păşire
ca să-ţi înşire spre departe
toate stigmatele iubirii
şi-abia târziu se arătase
cel care ţi-i sortit ca mire
şi am păşit cu el pe moarte
doar pentru învierea firii

şi-am fost atât de fericiţi
de nunta care va să fie
din zarea zărilor albastre
până-n albastre depărtări
încât, de-odată înfloriţi
pe crengile din veşnicie,
îngenunchearăm pe sub astre
ca sub un cer de lumânări,

o, cât de sfântă-i învierea
ce de o vreme ne străbate
înfăşurată în speranţa
întoarcerii în viitor
încât şi sufletu-i tăcerea
ce se închină-nfiorată
când toţi sorbim din ambianţa
nuntirii care ni-i izvor!...

să mă-nfăşor tăcut în ziua mea

e prima dată când nu am zăpezi
să pot muşca cu dinţii din tăcere
şi să descopăr cosmice livezi
în aburii cămărilor cu mere,
ninsoarea astăzi îmi lipseşte mult
şi-absenţa ei îmi pare o povară
şi-n pagini mă întind ca să ascult
ce zvon din ceruri zace pe afară,

dar e pustiu şi parcă fără timp
pe drumul ars tic-tac după tic-tac
încât şi zeii sacri din Olimp
în numeroase cioburi se desfac,
iar de pe cruce veacurile plâng

şi-n suflet se prelinge nişte sânge
când noaptea-i frântă-n umărul meu stâng
şi trupul sub povară mi se strânge,

dar încă sunt alte poveri de dus
cu trudnică speranţă sus, în munte,
şi-ar vrea să-mi fie-alături şi Iisus,
dar încă-l dor toţi spinii de pe frunte
şi lancea-n coastă iarăşi îi pătrunde
să prăbuşească cerul stea cu stea,
aş vrea să fug, dacă aş şti şi unde,
să mă-nfăşor tăcut în ziua mea

prin gara asta am mai fost cândva

prin gara asta am mai fost cândva,
mi-aduc aminte sălile de dans
în care frunza toamnei în balans
păşea cătând discret pe cineva,
dar numai umbre scrijeleau pereţii
cu fulgerele unui aprig joc
şi eşuau, striviţi de nenoroc,
acolo, printre umbre, şi poeţii,

deşi afară orbi cu piatra-n mână
visau la clipa când or să apuce
să-i urce iarăşi în dureri pe cruce,
iar beznele păreau că îi îngână,
dar fără să le spună că departe
şi pentru orbi s-a născocit un leac
rămas pe trepte-n preajma unui veac
ce răsfoieşte-n tihnă dintr-o carte

şi dintr-odată-aud cum undeva
cobzari însinguraţi încep să cânte
şi-atunci pricep şi îmi aduc aminte:
prin gara asta am mai fost cândva

mărul şi adevărul biblic

povestea biblică, aşa precum se ştie,
nu are nici un strop de adevăr,
dar nu vă cer să-mi daţi crezare mie,
însă vă jur că n-am muşcat din măr;
nici şarpele nu are nici o vină,
chiar dacă-n cerul nopţii strălucea:
femeia mă chemase în grădină
sperând că, totuşi, o să muşc din ea,

dar eu, şi tânăr, şi necopt, şi prost,
în timpul insolitei frenezii
îi tot şopteam femeii fără rost
lângă ureche nişte poezii,
deşi eram convins că nu fac bine
şi mai că îmi venea să mă împuşc
până spre zori, când, şovăind, în fine
m-am năpustit spre ea. Ca să o muşc;

pierdusem noaptea, s-a făcut lumină
şi perspectivă largă s-a făcut
încât şi muşcătura din grădină
chiar şi din ceruri sfinte s-a văzut,
dar nu-mi păsa deloc şi adevărul
e că în câte zile voi avea,
dacă femeia-mi va întinde mărul,
în mare grabă o să muşc din ea

căci Cosmicul Părinte cu poruncă
divină, precum cred că v-amintiţi,
ne-a zis atunci, ca un îndemn la muncă:
Acuma creşteţi şi vă înmulţiţi!

şi timp ursit drept poezie

să stai cu timpul la taifas,
să-ţi presuri degetele-n stele
şi să asculţi ce-i fără glas,
să spargi obloanele rebele
şi să veghezi la o fereastră
rămasă pururi deschisă
înseamnă poezia noastră
şi poate pasărea ucisă

ce se încheagă din cenuşi
ca să întrupe iarăşi zborul
când ard zăvoarele pe uşi
întemniţând doar viitorul:
prin case încă-i cald şi bine
tăcerea încercând să fie
ecoul aripii senine
şi timp ursit drept poezie

prin noua naştere, de ieri

acesta este universul
în care ieri eu m-am mutat:

pe masă-ncărunţeşte versul
pe care, când l-am întrupat,
îl mai trăiam cu-nfrigurare
drept trup de jale şi pripas
lăsându-l stelei călătoare
să-i fie-n veşnicie glas

şi-aud cum încolţesc seminţe
în pâinile din viitor
jertfite proaspetei fiinţe
ce-a smuls obloane din zăvor
şi fără nici un sens grăbeşte
pe calea inutilei vieţi:
pe masă versul ofileşte
alt univers, ca să înveţi

că altceva vei fi, Ioane,
în lumea asta de buimaci,
în care-ţi vei afla icoane
în mugurii de prin copaci
ca să te-nchini doar învierii,
hrănindu-te cu primăveri,
desprins din negura tăcerii
prin noua naştere, de ieri

păşind prin noapte tic, tic, tac…

aveam nevoie de ninsori
să mi le pun ca pe-o cămaşă
atunci când mirele, în zori,
cuprins de noaptea uriaşă,
îndeamnă doar la alb şi pace
din cerul fără de prihană
în care sufletul meu tace
ca ferecat într-o icoană

şi vin ninsori patriarhale
şi viscoleşte în tăcere
şi-asudă brazdele natale
ca de o cosmică plăcere
şi-n casă e demult lumină
mocnind în tihnă solitară
şi doar icoanele se-nchină
visând o altă primăvară,

ceasornicul în aşteptare
înfige degetele-n cer,
iar clipa care mi-s mă doare
precum o lamă de jungher,

dar nu mă plâng şi nu suspin,
ci-aproape sacru mă împac
cu toate clipele ce vin
păşind prin noapte tic, tic, tac…

atunci când va muri actorul

în universul împietrit
de nepăsarea lui obscenă
aşa precum i-a fost ursit
actorul va muri pe scenă
şi-atunci au să-nţeleagă psalţii
ce-i ţin isoanele senine
că el nu i-a jucat pe alţii,
ci s-a trăit adânc pe sine

arzând în semenii lui sferici
ce l-au tot strâns ca o cătuşă
ca lumânarea din biserici
care nu lasă vreo cenuşă
şi numai tropotul din gleznă
al cailor ce trag zăvorul
va rătăci ecou prin beznă
atunci când va muri actorul

de veşnicie să mă bucur?

iubesc ninsoarea ne-ntinată
de paşi adânci de trecători
şi mă trezesc mereu în zori
sperând s-o aflu încă-o dată,
dar ea, ninsoarea, mă evită
şi nici prin margine de sat
troienele nu se abat
cu respirare ostenită

şi-atunci eu cum s-o mai respir
măcar a doua oară-n viaţă
când nu m-aşteaptă-n dimineaţă
în ea destinul să-l înşir,
cum pot de clipe să mă scutur
măcar în liniştea din zori
şi-n templul albelor ninsori
de veşnicie să mă bucur?

în viscol cosmic se desface

aş vrea ninsorilor ce vin
legănător din veşnicie
doar o imensă bucurie
în miezul zilei să le-nchin
şi-apoi să le străbat agale
de parcă-aş trece fără paşi
pe un tărâm de uriaşi
al nostalgiilor natale,

dar târgul somnoros tresare
trezit de clopote dogite
şi-n ceruri au înfipt cuţite
clopotniţele solitare
spre care şiruri de drumeţi
doar din instinct se mai îndreaptă
şi viscolul nu-i mai deşteaptă
în albe pagini pe poeţi,

pe toţi îi mână sacerdoţii
plesnind deasupra cu lozinci
şi doar strămoşii cu opinci
în taină adunaţi cu toţii
dansează aspru şi tenace
împrăştiind pe cer cărbunii
şi veşnicia doar cu funii
în viscol cosmic se desface

a doua zi după Hristos

a doua zi după Hristos
va trece ca şi alte zile
prin veacul tot mai furios
purtând stigmatele ostile
şi-n noi va fi ca o furie
parcursul bietului destin
căci nu sorbim din bucurie
precum din cupele cu vin

şi Naşterea nu ne cuprinde
în largul ei mântuitor,
pe-afară-au răsunat colinde
precum un scrâşnet de zăvor
şi-n lume s-au tot tras obloane
şi ne-am ascuns în obloniri,
luminile de la icoane
au plâns cu lacrime subţiri,

dar chiar şi plânsu-i prea departe
ca să-l trăim a doua oară,

zăvoru-i lacom şi desparte,
iar încăperea ne-mpresoară
cu candeli fără de prihană
vestind luminilor prinos
şi-aud cum lunecă-n icoană
a doua zi după Hristos

cântându-mi tainic leru-i ler

am auzit cum universul
a dat un ţipăt şi-o speranţă,
în pagini aşternuse versul
un fel de cosmică distanţă
şi literele fascinate
s-au fost desprins şi risipit,
şedeam cu tâmplele pe coate
şi-n litere am aţipit

visând zăpezi primordiale
şi-nfăşurându-mă-n ninsori
mereu în poarta casei tale
ca să primesc colindători
ce-aduc o veste minunată,
dar care nu va mai rodi
şi, dintr-odată, dintr-odată
în lume se făcuse zi

şi am păşit şi mi-a fost teamă
de rătăcirea prin lumină
şi te-am strigat pe nume, mamă,
în vremea care va să vină,
dar literele, tot desprinse
şi subjugate de mister,
pluteau spre zare necuprinse
cântându-mi tainic leru-i ler

şi-s fericit: îmi vin nepoţii!

nu a mai nins şi n-o să ningă,
dar taina-i sfântă cât cuprinde
şi nu-i răsuflet să o stingă
când vin nepoţii să-mi colinde,
deci rezemându-mă în file
îmi pun cuvintele să tacă,
cică mai sunt vreo două zile
şi casa-mi rai o să se facă

şi-aud cum candele aprinse
în suflet ca un puls divin
îmi luminează necuprinse
poteci din ce mi-a fost destin
şi mulţumind ca într-o rugă
mă-nclin stejar pe calea sorţii,
pe zare caii trec în fugă
şi-s fericit: îmi vin nepoţii!

Ler, Oi, Leru-i Ler!

bradul casei urcă-n cer
şi-l acopăr stelele,
în înalt şi în mister
iarăşi cântă ielele
pe când munţii calmi din zări
ce le ţin isoanele
prin ninsori, prin depărtări
clatină icoanele,

bradul casei urcă sus
şi îşi cheamă soţii
să arate ce le-a pus
şi-or afla nepoţii
cu fireasca bucurie
iscodind plăpândă
până când o să-mi mai fie
neamul o colindă:

şi-aud bradul fremătând
când măsoară clipele
care-mi troienesc în gând
gândul cu aripile,
hai, te-nalţă, gând al meu,
nu mai sta stingher,
auzi, cântă Dumnezeu:
Ler, Oi, Leru-i Ler!

ce curg din coasta lui Iisus

hai, scrie despre fericire,
mi-ai zis de parcă în cuvinte
s-ar deştepta puteri divine
spre săvârşire de minuni
şi-am pus poemul să înşire
ce ne aşteaptă înainte
ca un izvor desprins din mine
ca să se piardă în genuni,

apoi a fost să fiu oglindă
în care şi-au făcut sălaşe
puzderii leneşe de stele
din cerul încă mult prea sus
şi-aud cum timpul mă colindă
şi lasă urme uriaşe
în toate cântecele mele
ce curg din coasta lui Iisus

crucificat pe noul an

a doua zi am dat cu zarul
şi-am câştigat nişte speranţă
pe care viscolul din iarnă
o-nfăşura pe depărtări
şi presura în ambianţă
acelaşi cântec sfânt cobzarul
de parcă i-am ursit să cearnă
clipite, doruri şi uitări,

iar tu îmi aşterneai pe masă
numai poemele nescrise
şi închinam ca din pocale
sorbind cuvinte de alean,
din cer ferestrele deschise
rupeau lumina ce apasă
acelaşi început de cale
crucificat pe noul an

d'Aina, Doamne, şi d'Ainu

a tot nins din ceruri cu
albul cosmicelor şoapte,
ziua fumegă în noapte,
d'Aina, Doamne, şi d'Ainu,
vara scapătă în iarnă
şi-o aud bătută-n cuie,
d'Ainu e, iar d'Aina nu e
primăvara s-o aştearnă

şi mugeşte Capricornul
şi doar viforul din nări
năpustit pe depărtări
dezveli pădurii cornul
să ne-aşternem într-o taină
ferecată-n zodiac
ca din arce să-ţi desfac

sensul trecerilor, d'Ainã,

sã-ţi trãiesc aleanul sfânt
drept un început de lume
închinându-mã anume
numai albului veşmânt,
sã-nţeleg cã iarna nu
o sã-ncapã în urmaşi
câtã vreme ne mai laşi
d'Aina, Doamne, şi d'Ainu

sã mã aflu leru-i ler

coborât-a coborând
leru-i ler sã mã supunã
sã-i fiu tainã pânã când
dezrobit de vestea bunã
mã voi naşte leru-i ler
şi pãşind peste ninsoare
o sã poposesc în cer
lângã focuri cãlãtoare

lângã focuri de popas
risipind prin cer tãciunii
doar colindei sã-i dau glas
împreunã cu strãbunii
cãci îi port şi-i duc cu mine
prin destin şi ca mister
pe sub streaşina luminii
sã mã aflu leru-i ler

sub jarişte de lumânări

se-aprind luminile-n oraşe
iar condamnaţii la-ntuneric
petrec la mesele tãcerii
învinşi de cupele cu vin,
deasupra-s stelele vrãjmaşe
şi-un necuprins atât de sferic
înşfacã aripile serii
şi le transformã în destin

sã poţi zbura cu o ninsoare
ce va veni sã-ţi dea de veste
cã va fi altã înviere
în vãmile de sub ninsori
şi-n cer un corn de vânãtoare
mãsoarã filele-n poveste

doar condamnaţii să mai spere
în întrupările din zori,

dar tu, dacă te ai pe tine,
de viscol nu te laşi răpus
şi mi te vindeci cu pădurea
captivă-n patru depărtări
căci vin colinde să-ţi închine
acelaşi cântec presupus
şi-ncărunţind din veci aiurea
sub jarişte de lumânări

drept vestire să-l înveţi

vine vremea din părinţi
şi se-aşterne la fereastră,
iar în zare munţii sfinţi
sorb din aşteptarea noastră
murmurând parcă-ntr-o doară
cântecul desprins din stele,
iată, urmele de-afară
scriu cu cântece şi ele

prin zăpezi fără prihană
care-şi caută popas,
candela de sub icoană
a pornit şi ea la pas
înspre cer, să-şi afle locul
cuvenit numai în cer,
iar în casă aud focul
cum îmi cântă: leru-i ler,

cum îmi cântă şi descântă
despre naşteri şi ursiri
într-o noapte care-i sfântă
când desferecă vestiri
şi prin creanga îngheţată
şi prin ierbi de sub nămeţi
şi când cântecul se-arată
drept vestire să-l înveţi

iar sufletul şi cerul sunt doar una

pe trupul meu va pogorî ninsoarea
şi sufletul se va-ntregi copac
şi o să-aud doar suflete ce tac
de câte ori le-o frânge depărtarea,
din cerul meu aripile de îngeri

îşi vor desprinde cosmicul penaj
ca să-nvelească lumea în curaj
despovărând prin suflete de plângeri,

hai, bucură-te, albul va cuprinde
nevoile de sfântă puritate
şi vor păşi cântările-n cetate
tămăduind cu lerul din colinde
căci leru-i ler şi-a fost dintotdeauna
în cei ce cred că legea este lege,
că cerul prin iubiri îi înţelege,
iar sufletul şi cerul sunt doar una

suflete, cine-mi mai cântă?

hei, suflete, suflete, paharul e plin,
prietenii dorm cu capul pe masă
şi zorii se lasă, dar nici că-mi mai pasă
că-ndată se face senin,
te storc de cuvinte, suflet al meu,
şi cerul în file îşi află popas,
vom trece la pas cântării dând glas
de ştii să te faci curcubeu

căci încă-i devreme în tot ce-i târziu,
miresele plâng şi ne-aşteaptă,
dar viaţa-i nedreaptă şi-n mine înnoaptă
un cântec din urmă pustiu,
pustiu e în preajmă şi se-nspăimântă
ogorul prin vremuri trudit,
iar dacă-n sfârşit vei fi adormit,
suflete, cine-mi mai cântă?

să te-ntrupe iar măiastra

Memoriei lui Tiberiu Cosovan.
omul care încă există şi
va împlini 65 de ani,
mâine, 12 noiembrie 2019

dar ce-ţi pasă că desprinsă
dintr-un ram şi de niciunde
frunza-i tot mai necuprinsă
şi presoară-ncet secunde
din clepsidra fără seamăn
care-abia acum te naşte
în copacul frate geamăn,
singurul ce te cunoaşte

cu destinul tău probabil
de ivire-n primăvară,
sufletul ţi-i repetabil
şi şopteşte pe afară
căutându-şi întrupare
când în cer, când în cuvinte
precum steaua căzătoare
care a-nceput să cânte

de alean şi de adânc
fără veste, dintr-odată
ca s-o poarte la oblânc
noaptea cea nemăsurată
a uitării omeneşti,
iar câţiva deschid fereastra
aşteptând de unde eşti
să te-ntrupe iar măiastra

şi nu încărunţita mea vioară!

rupt şi de lume, şi de Dumnezeu,
şi de natura care-l înconjoară
bătrânul lăutar am fost chiar eu
sau doar încărunţita mea vioară?
pe prispa ei am stat atât de des
în toiul iernii care mă născuse
când căutam vremelnic înţeles
în verbele ce nu se lasă spuse

şi auzeam cum stelele de sus
vibrau pe şirul degetelor mele,
apoi bătrânul lăutar s-a dus,
viorile s-au prăbuşit în ele
şi-ntr-un adânc de lăutar pribeag
ce-a existat cât i-a fost dat să cânte
şi să trăiască doar din drag de drag
ca veşnicia iernii s-o-nspăimânte,

dar dintr-odată simt, se face frig
şi aş fugi, s-ajung până la capăt
măcar atunci să îndrăznesc să strig
că-s rob luminii şi încep să scapăt
rupt şi de lume, şi de Dumnezeu,
şi de natura care mă-nconjoară,
bătrânul lăutar am fost doar eu
şi nu încărunţita mea vioară!

de trupul zilei pururi trecător

întreb strămoşii pribegind prin cer
şi-i rog să îmi arare calea lor,
dar cerul trage straşnicul zăvor
şi-n întuneric nu mai pot să sper
că voi afla răspunsuri aşteptate
de-atât amar de ani şi frământare
şi-n cer strămoşii-s semn de întrebare
cu veşnicii pe veci satanizate

numai aici, în preajma rănii mele
ce-mi zvârcoleşte sângele din coastă,
iar bezna-i tot mai lacomă şi vastă
şi-mi bate-n palme drept piroane stele,
dar mă revolt şi-ntreb despre strămoşi,
fără să-mi pese că m-a stins balansul,
căci fascinat îi recunosc în dansul
încins în ceruri lângă stinşi tăciuni

şi cântecul desprins din paşii lor
doar stelele mai pot să îl asculte,
să-l răspândească-n lumile oculte
prin sufletele care încă dor
de-atâta dor de rădăcini primare
şi de-nchinări străvechi prin demnitate
dintotdeauna săvârşite poate
de trupul zilei pururi trecător

cuvintele ce-l fac să spere

pe pragul toamnei, vaduri, vaduri
şi răstigniri fără folos
de parcă nici Iisus Hristos
n-ar mai păşi acele praguri
ce duc spre uşile închise
şi case cu obloane grele,
şi-n cer mai lăcrimează stele
lumini ursite pentru vise

şi pentru pagini exilate
prin rafturi de biblioteci
în care fruntea ţi-o apleci
cu gânduri tot mai disparate
şi e o rupere-n tăcere
încât nimic nu se mai naşte
şi nici poemul nu-şi cunoaşte
cuvintele ce-l fac să spere

s-a auzit cum începea să cânte

destinul e o frunză în cădere
şi-un zvâcnet surd al aripii de vânt,
m-am prăbuşit aseară în cuvânt
în pagină să-mi aflu înviere,
dar rătăcisem creanga solitară
din care fără voie m-am desprins
şi deodată m-am simţit învins
de atmosfera rece de afară

şi n-am mai scris poemele pe cer
cu sângele prelins în stropi agale,
eram o frunză rătăcind pe cale
în aşteptarea cosmicului ger
şi îmi lipseau doar sfintele cuvinte
din care am făcut mereu risipă:
deasupra mea un foşnet de aripă
s-a auzit cum începea să cânte

de toate relele lumeşti

curând, când vor sosi ninsori
şi vinul sacru s-o ascunde
în cupe şi sub căpriori
ca să presoare calm secunde,
o să mă-nfăşur în omăt
ca într-o mantie de gală
lăsând doar păsări îndărăt
printr-o imensă oboseală

din aripi să vâslească lin
precum corăbiile pierdute,
în suflet încă mi-i senin
şi toate verbele mi-s mute
încât abia m-aştern în file
şi simt cum boturi reci de iezi
respiră ultimele zile
prin regăsirea în zăpezi,

zăpezi sub care tu, Iisuse,
de-o veşnicie paşi pierduţi
zăreşti şi de aceea nu se
mai află piatra, să-ţi ascuţi
de muchie lumina sfântă
prin care să te izbăveşti
la fel ca omul care cântă

de toate relele lumeşti

să mute umbre în absenţă

frunzişul, galbenă povară
pe care singuri o vom duce
ca să durăm în primăvară
noi răstigniri la o răscruce,
aşterne stelele prin iarbă
şi paşii noştri îi ascunde
în toamna care-a prins să fiarbă
de nu ştim când, în nu ştim unde

şi-acolo stâlpi o să ridice
cu iarbă să ne bată-n cuie
pe zările mereu propice
abandonării în ce nu e
decât o altă amăgire
pusă la cale de speranţă
când conştienţi de risipire
ne-om adapta la ambianţă

visând că în sfârşit învie
ceea ce noi am pus pe cruci
şi o să-mpartă veşnicie
încolonatelor năluci
care păşesc triumfătoare
cu blânda lor inconştienţă
de candele tremurătoare
să mute umbre în absenţă

a sosirii tale, Doamne

regăsindu-te-n natură,
frumuseţii tale, Doamne,
verbele ce-mi cresc pe gură
dau conturul blândei toamne
şi se-nchină, şi se-nchină
de din zori în scăpătat
întrupându-se lumină
ca să poposeşti la sfat

sus, în ceruri, la cărbunii
de străbunii mei aprinşi
ca să îmi arunce funii
de aleanuri vechi cuprinşi,
şi când joacă, focuri, focuri
se împrăştie pe cer

căci e vremea ca prin jocuri
să te afle în mister

regăsind icoana sfântă
a căderii în alean
doar în viaţa care cântă
raiul tău cotidian
şi cu ei rămân de strajă
întomnat de alte toamne
şi mi-i viaţa ca o vrajă
a sosirii tale, Doamne

iluminărilor în sine!

prin ceruri nişte mere coapte
rostogolindu-se din zări
tăinatec au cioplit în noapte
necunoscutele cămări
în care fructele rotunde
sunt vii de-a pururi şi respiră
întotdeauna dinspre unde
lumina zorilor se-nşiră,

iar toamna muşcă-nfometată
din soarele uitat pe cer
şi-atunci culorile se-arată
învăluite în mister,
o, cum aş vrea să fiu doar mărul
nemărginirilor divine
ce tăinuieşte adevărul
iluminărilor în sine!

spre setea celuia ce trece

îmi las aducerile-aminte
pentru vecie la răscruci
culegătorii de cuvinte
să le înşface ca pe nuci,
să le dezghioace şi să muşte
din fiecare cu migală
în toamna care-a prins să-mpuşte
o vremuire ireală:

acolo-s paşii tăi – vei spune
şi vei porni spre alte zări
fără să vezi cum te apune
mirajul sacrei depărtări,
iar eu, ajuns la o fântână
cu apă limpede şi rece,

o să întind încet o mână
spre setea celuia ce trece

prin care doar am pribegit

acum aşează-te şi speră
pe calea fără de sfârşit
căci doar speranţa efemeră
în tine, suflete,-i cuţit,
iar împlântarea-i dureroasă
desfăşură singurătăţi
şi plâng doar filele pe masă
ca nişte biete vietăţi,

astfel se tot preling cuvinte
ce nu vor mai dura nimic,
dar lasă-ţi sufletul să cânte
să am cu ce să mă ridic
şi să mă sprijin, când pe cale
păşi-voi tot mai ostenit
din lumea de amar şi jale
prin care doar am pribegit

bate vânt şi frunza plânge

pace vouă, încă-i toamnă,
fructele-n cămări asudă
şi-aud caii cum se-ndeamnă,
bate vânt şi frunza-i udă,
şi-i deschei zilei cămaşa
să mă aflu fără trup
rătăcind în uriaşa
noapte-a ochilor de lup,

deşi-i ziuă şi culoarea
freamătă de parcă-i vie,
iar departe depărtarea
îşi ia trup de poezie
şi se duce fără mine
până unde se va frânge,
pace-n suflete senine,
bate vânt şi frunza plânge

vremea încă se perindă

drumu-i lung şi cai în tropot
de la capăt până-n scapăt

au făcut cumva să capăt
numai dangătul de clopot,
doar ecoul unor munţi
care-mi cântăresc destinul,
fierbe-n cupe aprig vinul
răstignirilor pe frunţi

şi-atunci, suflete, ţi-i sete
şi goleşti scrâşnind paharul
să-ţi întunece amarul
clipele tot mai încete
presurate ca nisipul
de sub brazdă până-n cer
şi nu afli vreun mister
să-ţi mai împrumute chipul,

dar zăreşti pe zarea zării
nişte păsări cum se zbat
ba ispită, ba păcat
pentru jertfa depărtării
şi nu-ţi pasă, cai colindă
prin copacii arşi de brume,
încă e tristeţe-n lume,
vremea încă se perindă

suflete, nu-ţi pese, cântă!

între teamă şi speranţă
dragostea nu mai există,
iar credinţa-i o uzanţă
ce-şi întinde umbra tristă
peste suflete golite
de fărâma de lumină
şi-aud caii, or să vină
să ne ducă pe copite

colb subţire ce se pierde
sub galopul lor pe cale,
mai sperăm în iarba verde
care freamătă de jale
şi spre seară se-nspăimântă
de firească adiere:
dacă s-a făcut tăcere,
suflete, nu-ţi pese, cântă!

răstignită-n poezie

uneori, din necuprins

vine glasul şi îmi spune
mie, veşnicul învins:
Hai şi scrie cu cărbune
pe usciori, pe la intrare
sau în pagina subţire
câte-o veste călătoare!,
iar pe cer prind să se-nşire

tainele nepricepute
ferecate în cuvinte
tot în chip de stele mute
care-au început să cânte,
iar cărbunele adună
numai litere şi semne,
mâna-ncepe să apună
încercând să mă îndemne

să fiu cântec, închinare
ca şi steaua-mi ce străluce
conturând o înălţare
şi o batere pe cruce
şi-atunci biata mea fiinţă
de învins în veşnicie
nu-i decât o suferinţă
răstignită-n poezie

şi-n univers se face pace

să crezi, să nu te laşi înfrânt
chiar şi când corbii te-mpresoară
căci tu eşti trup pentru cuvânt,
dar şi ţărână milenară
din care cresc mlădiţe noi
menite cerul să-l atingă
singurătăţile în doi
în univers să le prelingă

ca tu să crezi, să-ţi aperi crezul
şi să arunci în corbi cu mâna
în care împietreşte miezul
clipite-i care-i săptămâna
sau luna, anul, veşnicia
de după suflet, de dincoace,
auzi?, vuieşte poezia
şi-n univers se face pace

se descheie în sine, suflet al meu

hai, suflete, să stăm la taifas,
soarele tău e paharul cu vin,
soarele meu e un strop de destin
în pocalul acela de-o vecie rămas,
soarbe-l acum sau aruncă pocalul
în tăria tăriilor vremii buimace,
stăm împreună şi e bine şi pace,
doar în tine se-aude cum vibrează cavalul

curgerii vremii în făclii potolite
care te-or strânge, suflet al meu,
iar departe de veghe iarăşi stă Dumnezeu
depănându-ţi poveşti cu finaluri mocnite
căci presoară cuvinte cineva peste noi,
ostenitule suflet, şi te arde-n tăcere,
trupul meu nins nu-ncetează să spere
în înaltul cuprins al vestirii în doi

şi-i târziu şi-i pustiu şi umbrit ca-n uitare
în paharul cu vin ce-a rămas de băut,
nu există, desigur, un nou început
după strânsoarea cu clipite amare
şi tot ard lumânări în firesc curcubeu
încropit migălos înspre-o naştere nouă,
în pocalul cu vin numai stropul de rouă
se descheie în sine, suflet al meu

care vesteşte-ntotdeauna zorii

trăind, trăind, am câştigat o viaţă
căci am dansat cu stelele-n balans
şi am zidit cuvinte-n dimineaţă
şi ele pregătite pentru dans:
în cerul meu delimitat de iarbă
nicicând nu a fost loc pentru intruşi,
doar cerbii au venit ca să adoarmă
în timp ce-mi stau de veghe pe la uşi,

iar mai departe straiul meu de mire
îmi pregătea un templu ireal
ca închinarea zilelor să-nşire
potecile spre-acelaşi ideal
cu care mă născusem într-o iarnă
ursit numai în el să mă întrup
cândva numai ninsorile s-aştearnă
pe urma mea aleanul unui lup

cu ochi flămânzi şi cu auz de fiară
prin alte vieţi năprasnic hăituită

ce evadează doar în primăvară
ca-ntr-o cădere leneşă-n ispită
şi multe alte-am dobândit trăind
şi respirându-mi darul cu toţi porii
aidoma străvechiului colind
care vesteşte-ntotdeauna zorii

nu dezghioci în sfârşit înţeles?

hai, relaxează-te, suflete,
înfăşură-te-n munţi ca-ntr-o naştere nouă
şi asumă-ţi cerul închinându-te zilei
care împarte universul în două
fără să-ţi spună, suflet al meu,
unde e partea care te-ncape,
dar nu-ţi pese, vei ajunge acolo
departe, aproape,

important este să ţii Soarele-n mână
într-o lume-nsetată de candeli aprinse,
munţii îţi vor vindeca tălpile cu rouă
desprinsă din ierburi de vecii necuprinse,
fii fericit, suflet al meu,
trupul te-a adus unde-i locul ales:
nu auzi ceremoniile vremilor sacre,
nu dezghioci în sfârşit înţeles?

hai, închină-te şi nu te

clopote din catedrală
strigă munţilor porunci
într-o lume ireală
văduvită de atunci,
smulsă dintr-un altădată
al peceţilor străvechi,
iar ecourile, iată,
au culcuşuri în urechi,

nu şi sus, în şi mai sus-ul
sensului primordial,
răsăritul şi apusul
călăresc acelaşi cal
şi se duc în tropot iute
dând contururi noi peceţii,
hai, închină-te şi nu te
du şi tu cu călăreţii

ai auzit sufletul cât de blând se descheie?

de o vreme drumurile sunt ca o vrajbă
iar cununile de spini nu mai dor,
încă se mai aruncă cu pietre prin preajmă
şi-n umbra-ţi subţire de biet călător:
ai văzut zdrenţele umbrelor tale
vânturate de cerul fără prihană,
ai auzit ţipetele lor ancestrale
spintecând liniştea lumilor vană?

de o vreme clepsidra-ţi vesteşte doar chipul
şi sângele tău prelinge tăcut
pe zvâcnetul umbrei ostenite nisipul
de parcă încheagă un nou început:
ai văzut Soarele cum te cheamă să vii,
să fii în lumină o firavă scânteie,
ai văzut scapărul care-ai să fii,
ai auzit sufletul cât de blând se descheie?

invocaţie şamanică pentru oprit ploaia

nu mai plouă, poate, poate
va veni din nou şamanul
să se reazeme pe coate
şi să dea pe cer cu banul
pentru cântec şi descântec
şi horiri cu leacuri sfinte,
hai, îndură-te, părinte
şi fă spaţiu pentru cântec,

pentru suflet care cată
doar în ceruri un contur
şi din aripi ne arată
adâncimea din azur,
deci îndură-te, părinte,
iar de cei ce ţi se-nchină,
cântecul e o lumină,
deci desferecă-l cuvinte!

Duminică, 7 iulie, la Vatra Dornei ploua dens din nouri groşi, cenuşii. Trebuia să plec la probele de sunet, dar îmi uitasem umbrela acasă. Înainte de a pleca prin ploaie, am scris, în două minute, o invocaţie şamanică pentru oprit ploaia, pe care, apoi, am citit-o cu glas tare. Amuzată, nevastă-mea a privit pe fereastră şi a izbucnit în râs: nu doar că s-a oprit ploaia, dar, în cele 3-4 minute, şi nourii au dispărut de pe cerul cucerit de azur. Habar nu am dacă e o pură întâmplare, dar aceasta este povestea poemului de mai sus.

când auzi strigând prostia: România! România!

sus, în jos pe Dâmboviţa,
neamul nostru cel uituc
urcă, ignorându-şi viţa,
numai proşti, ce ne conduc
când cu biciul, când cu parul,
cu jandarmi şi cu mascaţi
risipind cu sârg amarul
peste cei ce le-au fost fraţi,
alelei, feciori de lele,
voi aduceţi vremuri grele!

prostu-i prost şi proasta-i proastă
orişicum ar fi palatul
unei clipe, ce-i adastă
să ne pedepsească natul,
iar copiii nu au ţară,
ci sunt robi vânduţi în pripă,
când în noi e o ocară
unde-ar trebui aripă,
Doamne, n-ai în ceruri oşti,
să ne scapi cumva de proşti?

proşti mai mulţi, păscând pe liste
pentru consacrat prostia,
cu contururile triste
asaltează România,
iar speranţa se dărâmă
şi o ară ei cu plugul,
suflete, rămâi o râmă
de nu poţi să-ţi lepezi jugul
când auzi strigând prostia:
România! România!

cum se zidesc în tine lumânare

să fii în gară gata de plecare
şi să aştepţi ceva şi să nu pleci,
ci să-ţi găseşti contur de lumânare
în şinele pe care le petreci
din tălpi spre creştet de o veşnicie
drept axa ta vibrând neliniştit,
să iei albastrul şinei ca să-ţi fie
un fel de gând de-a pururi tăinuit,

să vezi cum trenul vine şi de duce
de parcă-ai fi o piatră din taluz
zvârlită undeva, la o răscruce,
prin cel mai cosmic şi târziu abuz,
să-ţi calce-n suflet numai călătorii

şi sunetele trecerii spre zare
şi să auzi lăuntric numai zorii
cum se zidesc în tine lumânare

Cântec pentru Grigore Vieru

în zorii zilei, invoc spiritul cel bun,
înainte de a trece Prutul,
împreună cu Petrică Oloieru,
spre Basarabia

un râu lunar am despletit prin file,
Grigore, frate, ca să pot să-l trec
pe podul sacru al acestei zile
în faţa umbrei tale să mă plec
doar sărutându-ţi urmele păşirii
pe dincolo de Prut şi de departe
ca să îţi aflu calea nemuririi
pe care ai durat-o într-o carte,

Grigore, frate, brazdele-ţi natale
pe gura mea vor zămisli pecete
cum am promis îndemnurilor tale
atunci când îngeri poposeau în cete
în jurul nostru, dezghiocându-ţi stele
să-ţi fie, frate, hrană pentru drum,
deja aud luminile rebele
cum dau deoparte caierul de fum

al nopţii-n care spiritul tău bun
s-a întrupat şi mi-a intrat în casă
să am clipita-n care să îi spun
că dorul Basarabiei apasă
peste cuvântul care se întrupă
şi se prelinge-n cântece şi-n toate
trăirile lăsate mie după
drept moştenire, drag Grigore, frate

ca dar dumnezeiesc şi ca destin!

hai, pune-ţi cântul să îl ai merinde,
iar iarba încălţare pentru drum,
pe când zăreşti în depărtare cum
amurgul doar o candelă aprinde
ca să o mute printre stele mute
în cine ştie care alte zări
pădurile visând îndepărtări
de vremuri toropite şi ştiute

de parcă te-ar visa din nou mesteacăn
la un ospăţ cu candelabre grele
la care-ai pus în buzunare stele
şi-abia aştepţi petrecerea să treacă-n
înaltul cel înalt, fără prihană
în care se aleargă pe poteci
şi când nu vrei să ştii spre unde pleci
culegi din câmpuri câte-o sânziană

să-ţi fie pentru leac şi vremuire
precum icoana mamei estompată
pe care o visezi câteodată
de parcă-ai aştepta să-ţi dea de ştire:
hai, pune-ţi cântul drept pahar cu vin
şi pâine sfântă pentru veşnicie
să poţi să le găseşti în poezie
ca dar dumnezeiesc şi ca destin!

Bucovina Rock Castle: Opriţi planeta, eu vreau să cobor!

s-a năpustit pe cântece minciuna
şi-aud cum cad cuvinte sfârtecate,
prostia li-i duşman dintotdeauna
cu blestemata ei ferocitate:
nu mai e voie!, moliile ţipă
prin beznele care-mbrâncesc în noapte
şi-n ceruri nu mai e nici o aripă,
iar stelele s-au fost ascuns în şoapte

încât încep să mă tot tem de lume,
de lunecarea ei înspre niciunde
care transformă cântece-n postume
aglomerări de viaţă pe secunde,
dar nu mai este loc de crengi în cer
şi mugurii-s siliţi să se ascundă
cât timp prostia s-a-ncropit hanger
în coasta lui Iisus să mai împungă,

iar noi, doar trăitorii cântecelor sfinte,
bem sângele acela ca pe-o beznă
şi-apoi vedem cum sacrele cuvinte
ni se preling din rănile din gleznă
gonite nemilos de o otravă
a urii revărsate-n viitor,
şi-atunci vă strig, strivit de-această pleavă:
Opriţi planeta, eu vreau să cobor!

cu toate verbele aprinse

mi-i sufletul ca o năframă
cu care bandajez prin mine
atunci când cântăreţul vine
şi-n stranii depărtări mă cheamă
să stau de veghe-n galaxie
cu armele la îndemână,
să nu ridic o floare-n mână
s-o răsădesc în veşnicie,

ci rondul să mi-l fac tenace
din zarea zărilor în zare
numai tânjind după o floare
şi-o văd din deget cum desface
cuvintele înşiruite
de care tot mai des mă tem
că se aşează în poem
să fie altora ispite,

căci eu în postul meu de veghe
cu stelele migrând sub paşi
fac faţă unor uriaşi
ce poartă viaţa ca pe-o zeghe
şi slovele din răni prelinse
mi se adună într-o filă
lăsată lumilor feştilă
cu toate verbele aprinse

unde?

unde-ţi sunt părinţii să-ţi dezmierde
somnul bătrâneţii ostenit
sau însingurarea ce te pierde
şi în suflet straşnic a rănit?
unde-i cineva să-l porţi sub pleoape
ca în primăvară să învii
şi să zvârli poverile pe ape
şi însingurarea în pustii?

unde îţi mai afli strop de milă
ca să-l bei şi, dobândind puteri,
să înfrunţi prin epoca ostilă
dreptul sfânt al sfintei primăveri?
unde ţi-s culcuşul şi căldura
leagănului naşterii de-apoi
mai vindecător decât natura,
frunză primenită de trifoi?

vecernii (IV)

pe troiţele sfinte în Ardeal
precum un idol înjghebat în pripă
Iisus e bucium tânguind pe deal
şi parcă s-ar desprinde din aripă,
dar grijulii creştini îl bat în cuie
şi-i scormonesc prin răni evlavioşi
să-i risipească seva amăruie
în codrii cei adânci, misterioşi

şi nu-l scuteşte nimeni de rugină
şi nici de anuale răstigniri,
iar calea Lui, durată în lumină,
a dispărut discret din amintiri,
deşi mai vieţuiesc nişte cuvinte
ca nişte muguri ce nu dau în floare,
iar oamenii mai au aleanuri sfinte
în prea ciudata lor îndepărtare,

iar dacă-L văd cum, răstignit pe cer,
încearcă zborul înspre mai departe
deja mă rup din marele mister
ca să-mi găsesc odihna într-o carte,
căci mie-mi este milă de Iisus
şi-s însetat de mântuirea Lui
pe care o tot caut cât mai sus,
dar şi acolo e bătut un cui

să-mi aud fiul cântând

pace vouă, lumea-i bună
până unde, până când
s-a desprins ceva din Lună
şi-mi aud fiul cântând,
prelungindu-se subţire
precum degetul pe strune
să mă fac o amintire
care-n munţii ei apune:

lumea-i bună, pace vouă
şi lumină cât încape,
eu, ascuns în lumea nouă
lângă cântul de sub pleoape,
ba sunt tatăl, ba sunt fiul,
ba sunt vremea devorând
viul ce nutreşte fiul,
să-mi aud fiul cântând:

pace vouă, pace vouă

începând cu Noaptea Sfântă,
sufletu-mi s-a frânt în două
şi o jumătate cântă,
iar cealaltă tot tresare,
tor ascultă, tot răsună
şi aici, şi-n depărtare:
pace ţie, lume bună!

vecernii (III)

vesteşte clopotul în cele patru zări
speranţele din noaptea Învierii
şi degete închină lumânări
ce înfloresc în largul primăverii,
iar sufletele toate-s împreună
într-o lumină blândă ce străluce
de parcă cineva cu-un colţ de Lună
ne-nvie prin luarea de pe cruce,

deja sunt sigur: aripi au să-mi crească
în loc de tălpi şi de păşiri prin clipe
căci din văzduh o linişte cerească
foşneşte cu un freamăt din aripe
şi de mi-i somn, pun tâmpla peste file
şi-ascult cuvinte din adânc prelinse
cum făuresc de-a lungul vremii zile
pecetluind vremelnicii învinse,

dar se vorbeşte la altar de sânge
şi mi se-ntinde sânge ca să-l sorb
pe când Iisus cu sângele lui plânge
că mă supun bezmetic unui orb
şi-abia atunci când i se face milă
de sufletu-mi croit precum o stea
Iisus iluminarea inutilă
mi-o-ntinde şi îmi zice: Ia şi bea!

vecernii (II)

biserica din sat e un ţăran,
iar cerul înstelat, catapeteasmă,
şi-n aer rătăceşte o mireasmă
de lung popas pe brazdele din lan
şi-atunci ţăranii zămislesc prin focuri
noi desluşiri pe dealurile sfinte
şi-apoi zăresc în zare doar cuvinte
ce se adună-n minunate jocuri

de parcă-nvie doar în ei Iisus
ca să înfloare chipuri cu surâsuri
şi să înalţi înspre ceruri visuri,
căci visul e credinţă mai presus,
de-aceea sate-mpreunează mâini
în noaptea sfântă-a trecerilor mele
când universul caută acele
iluminări în pământeşti lumini

şi-n crengi, şi-n ierburi desenat frumos
de-o mână nevăzută, dar ştiută
tresare viu în viaţa-mi petrecută
conturul luminos al lui Hristos
şi respirându-i aura subţire
care pulsează tainic în natură
simt o pecete înflorind pe gură
şi reclădindu-mi sufletul drept mire

vecernii (I)

spre târgul cu biserici seculare
păşesc înşiruiţi nişte ţărani
şi caută mereu o sărbătoare
în tainiţa pierzaniei prin ani,
trec apele pe ostenite punţi
şi urcă-n târg ca-ntr-o cetate sfântă,
mereu vegheaţi de jarişte de munţi
ce-i ocroteşte-n taină şi îi cântă,

iar când se-nchină preoţilor, ei,
ţăranii celor patru depărtări,
doar mie-mi par croiţi ca nişte zei
ce înteţesc cu sârg înflăcărări,
apoi, în drum spre case şi departe,
prin umbra nopţii tot mai tremurată,
ridică înspre cer ca înspre-o carte
privirea doar de vremuri încruntată:

„vezi, Fiul ne-a vegheat întreaga zi
şi-acum Sfânta Maică ne păzeşte;
aceasta-nseamnă, fiule, a fi
şi a trăi curat dumnezeieşte!”,
nu zic nimic, ci doar păşesc în şir
de parcă-aş semăna prin câmp secunde,
iar cerul de deasupra-i cimitir
în care luminarea mi se-ascunde

amarnic plouă doar cu amintiri

e-atâta de târziu în gara veche
încât chiar şi viorile-au tăcut
şi nici nu mai dansează vreo pereche
drept risipire în necunoscut,
salonul orb şi ostenit de sine
îşi sigilează somnul sub zăvor,
iar trenurile lunecă pe şine
să-ndepărteze timpul călător,

copaci nepăsători, supuşi de floare,
nădăjduiesc discret spre alte lumi
şi nu există verbele cu care
spre sufletul vibrând să îi îndrumi
ca să presimţi prin ei că lumea nouă
ar risipi sub paşii tăi vestiri,
în gara veche-ntotdeauna plouă,
amarnic plouă doar cu amintiri

de parcă tu mă mai amâni

părea că s-a făcut lumină
şi cum că veşnică va fi,
un om cu candela în mână
îmi pregătise acea zi
ce se pierduse într-o filă
din nu ştiu care calendar
şi parcă-ncărunţeam de milă
şi de lumini aduse-n dar,

dar alte lumânări aprinse
statorniceau acel contur
al bucuriilor desprinse
lumină calmă împrejur
şi numai candela rămâne
în sprijinirea altor mâini
de parcă-ar vrea să mă amâne,
de parcă tu mă mai amâni

în timp ce el repetă învieri

şi-acum copacul va-ncerca să-mi spună
cu glasul lui de frunze ce răsar
că ne ursise Luna împreună
prin cuiele bătute-n minutar,
căci amândoi cunoaştem răstignirea
şi-o acceptăm de veşnicii supuşi
căci desluşim cu mintea şi privirea

în jurul nostru cete de Iisuşi

ce caută grăbiţi prin calendare
doar urmele din care s-au desprins
şi tot păşesc, tânjesc spre-ndepărtare
ademeniţi de-acelaşi necuprins
pe care îl descopăr într-o floare
din crengile acestei primăveri,
copacu-mi este suflet şi mă doare
în timp ce el repetă învieri

ca să le poată el trăi pe toate

în ultimele mele anotimpuri
am fost proscris şi-am chiuit spre cer
şi am dansat cu Luna în răstimpuri
ca să învăţ ce-ar trebui să sper,
din palma ei am tot cules aleanuri
şi am băut nectarul unei flori
doar calea mea pândind-o dintre lanuri
şi aruncând miresme-n trecători,

iar trecătorii toţi cuprinşi de vrajă
n-au mai zvârlit cu pietre înspre mine,
iar sus, în ceruri, Luna sta de strajă
destinului ursit să i se-nchine,
destin amar de înnăscut proscris
cu mâinile mereu însângerate
de verbele ce-n pagină le-a scris
ca să le poată el trăi pe toate

ca să vindece departe multele înstrăinări

a încărunţit tăcerea şi-n mesteceni se întrupă,
ca să-i chem pe la ospeţe pun paharele cu vin
sus, mai sus, pe cerul nopţii şi-al tăcerilor de după
şi aprind în ceruri focuri, aşteptându-mă să vin
doar cu arcul şi săgeata să pornim la vânătoare
poate, poate vom răpune ostenitul capricorn
şi tot văd cum curge vinul stelelor pe minutare
când mesteci dau chemare tânguită-ncet pe corn,

dar mi-s munţii la-ndemână şi când vreau să mă închin
pun paharele pe masă şi-i aştept cu drag de draguri
şi nu-mi pasă nici de calea făurită de destin,
de tăcerea-ncărunţită ce se-adună în şiraguri
şi pe umeri îmi apasă ca un fel de adiere
ca să o respir în taină înspre cele patru zări:
a încărunţit tăcerea şi s-a dus ca o părere

ca să vindece departe multele înstrăinări

când mă spulberă clipita

iată, mi-a şoptit şoptirea
într-o margine de cale,
se trezeşte primăvara
şi se-mbracă în mireasă,
nu-i răspund, îmi pun pe masă
şi arcuşul, şi vioara,
şi trei file triumfale,
iar alături nemurirea

primăverii care vine
ca să-şi afle într-un altul
care a-nceput să cânte
doar pe raza cea subţire
poate îndrăgitul mire
care presură cuvinte
ca să vindece înaltul
tot în colile veline

ce-mi aşteaptă ostenita
trecere din zi în noapte
a poemelor finale
îndelung crucificate,
iar prin crengi înviorate
bat din aripi ireale
stoluri, stoluri nişte şoapte
când mă spulberă clipita

acelaşi gol universal se-arată

din cât am fost rămân nişte urmaşi
şi, fără voia mea, tot ce am scris
şi-n pulberea de stele nişte paşi
ce caută promisul paradis
căci nu e altceva de căutat
de un damnat etern la rătăcire
ce-a fost complice vieţii şi-a uitat
să o trăiască doar ca fericire,

iar de-oi ajunge undeva pe cale
şi-oi poposi la focuri cu strămoşii
voi povesti de zările natale
de sub amarul zodiilor roşii
ce-au pus pe umbre straşnice cătuşi
ca să rămână umbra-ntemniţată,

dincolo de speranţe şi de uşi
acelaşi gol universal se-arată

când se apucă rockeri de cântat

ca slujitor al rockului vă spun
că prigonit drept operă postumă
nimic nu-mi întinează gândul bun
şi nici trăirea care şi-l asumă
căci muzica-i eternă şi divină,
iar revărsarea-n suflete curate
mai vindecă şi-acolo cu lumină
şi ia conturul trainic de cetate

în care vin prieteni să-mi ajute
doar cântecului viu să mă închin
când dau năvală minţi născute slute
ca să-mi reverse beznă în destin,
dar văd în preajmă ochii bucuriei
cu care îmi vestesc neprihăniţii
că e frumos în largul veşniciei
şi-mi dau puteri sporite fericiţii

acestor generaţii care cântă
precum martirii cântecelor lor
încât doar bezna, când se înspăimântă,
mă face de lumini răspunzător
căci rockul doar minciuna o refuză
când se revoltă ca un gând curat,
iar noaptea milenară-i mai difuză
când se apucă rockeri de cântat

sunt doar conturul păsării de fum

de crânguri încă îmi aduc aminte
şi le măsor cu tălpile aprinse,
cu zborurile care-au fost învinse,
dar şi-au depus cenuşa în cuvinte
acolo unde câteva izvoare
cu prospeţime-n susur mai îmbată
amurgurile calme câteodată
şi tălpile luminilor din soare,

dar în povestea care se-nfiripă
e imposibil să-mi mai aflu locul
sfinţit odinioară de norocul
ursirilor ce m-au atins în pripă,
deşi mi-i bine unde sunt acum

chiar dacă-aud cum crânguri se furişă
şi-adeseori în liniştea piezişă
sunt doar conturul păsării de fum

osteniţi măsoară timpul

lacrimă sub geana zării
s-a scurs sufletul pe cer,
iar ecoul depărtării
îl înfăşură în ger
şi-l transformă în sculptură
pentru plânsul de departe
care află scurtătură
înspre pagina de carte:

hai, respiră-mi-l şi tu
doar acum, când se dezgheaţă
printr-o primăvară cu
năzuinţe, vis şi viaţă
şi s-alegi din el putere
de păşit înspre niciunde,
zarea zării – o părere –
risipeşte iar secunde:

parcă ar ploua în tine
şi s-ar face iarăşi frig
cântecul să ne aline
ca un strigăt ce-l tot strig
din ferestrele deschise
să salute anotimpul
doar când paşii, pare-mi-se,
osteniţi măsoară timpul

sfântă-i bucuria lor!

va veni, şi de-o să vină
în cămaşa ei subţire
de alean şi de lumină
numai zbor şi unduire,
vor înnebuni cobzarii
uriaşi din galaxie
poate din motive varii,
poate doar de poezie

şi îngenunchind pe trepte
ici, în templul unui munte,
înspre mine au să-ndrepte
cântecele lor cărunte

fără ca să le mai pese
şi de ce încep să doară
căci se văd pe ceruri dese
zboruri înspre primăvară:

undeva se văd ţăranii
cum îndreaptă către cer
plugul, să brăzdeze anii
pe sub cosmicul mister
şi-atunci şiruri de ţărână
li se-nchină pentru spor:
primăvară, mă amână,
sfântă-i bucuria lor!

se tot preling din lancea purtată la oblânc?

nimic nu e în alţii, ci-ntotdeauna-n tine
vor slobozi copacii târzii singurătăţi
ca să înveţi tăcerea ce caută-n destine
vremelnice contururi schiţând eternităţi
vremelnice şi ele şi-n tine, şi-n ceilalţi
drumeţi fără de ţintă, călăuziţi de frică
şi-amurgul e pecetea acestor munţi înalţi
care-şi înalţă rana prin sângele ce pică

şi împle călimara cu verbe în balans,
în şovăire calmă de călător pribeag
care invită stele într-un târziu la dans
şi-adună-nsingurări în inimă şirag,
deci să nu-ţi pese dacă matricea ta te strânge
cât timp e cald şi bine şi pace în adânc:
chiar n-ai văzut în ceruri cum stropii cei de sânge
se tot preling din lancea purtată la oblânc?

dacă ai iubit femeia

călărind prin deal şi vale,
lancea mea din mâna stângă
toate morile din cale
a-nceput să mi le stângă,
pe când cea din mâna dreaptă
spre o coală de hârtie
fără veste se îndreaptă
şi cu sângele meu scrie

şi-atunci Sancho Panza râde
râs de om cu somnul lin
fiindcă morile-s mai hâde

şi n-am cui să le închin
ca să-mi duc la capăt treaba,
da-mi şopteşte Dulcineea:
Totuşi, n-ai trăit degeaba,
dacă ai iubit femeia

căci lumina ta mă doare

val de linişte amară
care îţi încape-n sânge
bătrâneţea te-mpresoară
cu tăcere şi te strânge,
pe când mâna nu ciopleşte
cântec nou pe cer cu stele
lumânarea iroseşte
numai umbră pe podele,

iar păşirea umbrei tale
spre sorocul dintr-o filă
încăperilor finale
se dezvăluie ostilă
prin păienjeniş subţire
de aducere aminte
care cată să înşire
ziditoarele cuvinte

ce rămân fără putere
lângă drumul ce te duce
într-o ultimă părere
a suirilor pe cruce,
dar nici cuie n-au să fie
pentru palme şi picioare:
iată, plâng, copilărie,
căci lumina ta mă doare

se pierde omenirea-n ură

nu e credinţă-adevărată
în bezna urii ce-nspăimântă,
fiindcă lumina se arată
numai prin cântecul ce cântă
şi pune-n suflete aripă
de înălţare spre-nălţimi
să desluşească într-o clipă
eternitatea din mulţimi

căci nu prin spaima de-ntuneric,
ci doar prin cosmică iubire

se-ntoarce scapărul în sferic
să-şi afle altă împlinire,
dar nu-i în firea omenească
să se-nţeleagă prin natură
şi, cum nu poate să iubească,
se pierde omenirea-n ură

din care au plecat ţăranii

ţăranii urcă în oraş
în zorii zorilor de zi
precum un viscol uriaş
pe care-l pot întrezări
în serile care urmează,
când şi oraşu-i un pridvor
de care se îndepărtează
ţăranii trişti spre lumea lor

de parcă nu le-ar fi ursit
de vremuire să le pese
căci universul ostenit,
ademenindu-i cu mirese,
îi cheamă tainic înspre zări
şi vinul oţetit al vieţii
destramă doar în depărtări
cântări spre geana dimineţii

din care ei să se desprindă
în fiecare zi ce vine
ca să-i aud cum tot colindă
prin somnul risipit în mine
pe când sisific urc povara
în pâclele unor litanii,
lăsând pustietăţii ţara
din care au plecat ţăranii

printre filele din cărţi?

să mă-nmugur, să nu mă
sau s-aştept o toamnă cu
noi desprinderi, poate că
n-om pica nici eu, nici tu
ci vom fi iar puşi de strajă
crengilor la subsuori
să trăim aceeaşi vrajă
a întâilor ninsori,

apoi stupi cu muguri tineri

să-i gătim spre slobozire
într-o sfântă zi de vineri
din cereasca mănăstire
unde candele se stâng
sub galopuri de lumină,
iar în umărul meu stâng
o căţuie tot închină

mugurul firav, subţire
ca un zbor abia schiţat
ca-ntr-o carte de citire
un poem neîntrupat,
vino, vine primăvara
tropotind prin cele părţi:
am uitat cumva vioara
printre filele din cărţi?

Ianã, Ianã, soră Ianã!

Ianã, Ianã, ursitoare
sus în ceruri şi-n pământ,
m-ai făcut cândva o boare
ca să freamăt din cuvânt
sufletul filă cu filă
din copertă în copertă
şi să-l simt o inutilă
zvârcolire şi alertă

ca să-ţi fiu asemenea, Ianã,
pregătind şi o absenţă,
luna-i nouă într-o vană
trecere prin existenţă,
apoi creşte şi e plină
de amar şi-amărăciune,
Ianã, dulcea mea lumină,
doar cuvintele – se spune –

dor adânc şi dor departe
ca ursirea unui dor,
dar în filele de carte
când mă-ntind învăţ să mor,
să-mi mut sufletu-n paloarea
cosmică, dar diafană,
ce-mi veghează respirarea,
Ianã, Ianã, soră Ianã!

nu m-am culcat pe lacrimi niciodată

să nu te culci pe lacrimi niciodată,

îmi zice tata-n largul altui veac
în care lumea lui e minunată,
deşi ne închinăm sub un copac,
iar preoţii goniţi de prin biserici
dau viaţă numai candelei din cer
ca să-nvăţăm cum să ajungem sferici
în rotunjimea marelui mister:

aici nu ne trufim, îmi zice tata,
ci suntem umbra soarelui şi-atât;
în depărtare zace vinovata
întindere de fals şi de urât,
dar noi avem sub umbra de frunzare
şoptită parcă de o adiere
o treaptă sfântă pentru închinare
cu suflete prelinse drept tăcere:

iar sus, în cer, când s-a făcut lumină
şi-n gândurile noastre ostenite,
doar aripa de frunze e senină,
iar crengile, tăinatec desfrunzite,
presoară-n ierburi cosmice litanii
prin care Dumnezeu ni se arată,
iar de atunci, tot numărându-mi anii,
nu m-am culcat pe lacrimi niciodată

povestea Bucovina Rock Castle

îmi spun doar mie-n plină zi
şi-nlăcrimat, şi furios
că secolul nu va mai fi
dacă va fi religios,
căci Dumnezeu nu e o bâtă
pe care s-o agite proştii
când bezna minţii lor aţâţă
şi-nvolbură în largul oştii

venin, otravă, urâciune
şi ură pentru tot ce-i sfânt
în ipotetica minune
a vieţii noastre pe pământ,
o, cum tresare stâlpul vremii
şi cum se plânge-n căpriori
sub greutatea anatemii
întunecată de strânsori

şi cum doar cântecul se zbate
pentru fireasca lui lumină
când întunericul străbate

prin cei ce cred că se închină,
când ei nu sunt decât o ură
faţă de tot ce-i fericire,
deci nu uitaţi că în natură
frumosul e dumnezeire

în aşteptarea primăverii

era o zi ca o icoană
în anotimpul încruntat
şi se-auzeau în zare cerbii
bătând prin turle din copite,
clipite puse pe hârjoană
deja s-au adunat la sfat
ca să-i ursească totuşi ierbii
desferecări dezlănţuite

şi-atunci a tremurat omătul
şi, şchiopătând ca un bătrân,
mutându-şi osteneala-n mine
mi-a tot vorbit despre ninsori
şi parcă m-a durut răsfăţul
de parcă i-aş fi fost stăpân
lăsându-i vreme să se-nchine
luminii calme dinspre zori,

iar gura mea tot însetată
de revărsarea de lumină
abia se apleca spre cântec
să poate soarbe pe-ndelete,
povestea e adevărată
şi încă o aştept să vină
aidoma unui descântec
ce vindecă pe îndelete

ca să mă aflu, ca să mă socot

când se va stânge cântecul pe masă
va fi pustiu şi jale şi cenuşă
şi păsări mari s-or prăbuşi la uşă,
deja aud cum cerul le apasă,
iar cântecul în sacră pâlpâire
presoară nostalgii peste podele
când sufletul mi-i geana casei mele
şi risipeşte-o linişte subţire

în care mă-nfăşor să-mi fie bine
căci viscoleşte larg în univers

şi-n depărtare bruma unui vers
se-ncheagă şi păşeşte înspre mine,
în noaptea asta fi-voi sacerdot
şi-mi pun odăjdii câteva cuvinte
slujind un cântec ce-i ursit să cânte
ca să mă aflu, ca să mă socot

numai poemul s-a trezit?

nu sunt o frunză sub omături,
ci mugurul ce-aşteaptă-n ram,
mi-i steaua nordului alături,
cărbunii încă-mi vin la geam
să-mi povestească pe-ndelete
de calea înspre primăveri,
deşi copacii poartă-n plete
ninsorile de până ieri:

auzi cum sângele îmi cântă
în goana cailor nebună
şi crengile cum îmi descântă
udându-mi pleoapele cu lună?
auzi cum soarele mă soarbe
din cupa lui cu vin sfinţit
şi cum prin albul iernii oarbe
numai poemul s-a trezit?

în veşnicia ce-o mai am de mers…

a nins la fel şi-acum o veşnicie
şi au urcat zăpezi până la cer
să-mi crească-n aripi coala de hârtie
în care să învăţ, cândva, să sper,
pusese tata caii-n cingătoare
şi au pornit să-noate prin nămeţi,
iar coamele încinse de ninsoare
îmi tot şopteau: cu timpul să te-nveţi!,

dar nu-mi păsa, căci poposiră zâne
să-mi cânte din ursirile polare,
iar luna sfântă un coltuc de pâine
îmi trimitea prin stele căzătoare:
hrăneşte-te de-a pururi cu lumină,
îmi zise ea, iar mâna-i tremurândă
îmi mângâia prin suflet o deplină
zvâcnire spre înalt şi o osândă,

dar caii tatei nu aveau răbdare,

m-au dus în goană şi la fel mă duc,
deşi omătu-i mare şi-n ninsoare
să-mi scriu poemul nici nu mai apuc
şi-abia o văd pe mama cum mă tace,
înfăşurată larg în univers,
iar caii trec, se duc, se fac o pace
în veşnicia ce-o mai am de mers…

cântec în ziua naşterii lui Ioan Slavici

cum Slavici zace încă în exil
sub un copac uitat de prin Moldova
şi cerul de deasupra-i mai ostil
şi-ncărunţeşte-n largul cărţii slova,
iar noi, tot mai goliţi şi mai uitaţi
cu lumânarea drept singurătate,
îngenunchem pe trepte în Carpaţi
cu zilele mereu crucificate:

că Eminescu plânge nu ne pasă,
iar lacrima-i prelinsă în mormânt
e un destin al neamului şi-apasă
în viitor amarnic plânsu-i sfânt,
căci Slavici nu-i mai poate fi aproape
(noi l-am făcut ţărână de pripas)
şi-aud în zvârcolirea de sub pleoape:
cine mai suntem? cui am mai rămas?

iar pragul casei în tăceri îl tace

în pragul casei şi-a făcut popas
de parcă încă-n căutări de sine
ar pipăi doar urme de pripas
prin lumile de-a pururea meschine
şi i-aş întinde un pahar cu vin
să-şi potolească setea necuprinsă
şi pâinea care lui i-a fost destin
de pasăre abia în zbor aprinsă,

dar am apus tocmai aici, acasă,
şi nu mai am nimic ce să-i ofer
căci s-au topit cuvintele şi lasă
pe mese promoroaca unui ger
la fel de cosmic ca plecarea lui
întotdeauna numai în dincoace
şi-aud cum ne ascultă din statui,
iar pragul casei în tăceri îl tace

cântec pentru Bucovina Rock Castle

ningea dumnezeieşte-n ziua-n care
satana se crezuse Dumnezeu
cerându-mi să mă las de închinare
prin cântecele-n care cred şi eu
şi-ameninţa cu mari urgii Suceava
cu ape tulburi şi noian de foc
şi-şi revărsa peste ninsori otrava
stigmatizând un festival de rock,

dar eu, creştin precum îmi este neamul
şi fascinat de calmele ninsori,
eram un cântec ce-l tot duce ramul
înspre lumina ce vesteşte zori
şi-ţi apăr, Doamne, lacrima cerească
din cântecele noastre veşnic vii
şi îţi promit că-o să le fac să crească
să ai de ce alături să ne fii!

dacă-l vrei, întinde-o mână…

şi-au venit atunci şi caii
tropotind peste ninsoare
ca să-mi fie fulgii iernii
cântec fără de sfârşit,
iar fântânile de-acasă
au ursit trei ursitoare
şi mă-nfăşura omătul
ascultând ce mi-au ursit:

lângă tâmpla mea copacii
tot vuiau cu gânduri duse
fremătând din muguri tainici
care năzuiau spre zări
şi m-am închinat prin cântec
spaţiilor suprapuse
numai nafura luminii
presurând-o-n lumânări:

Doamne, zis-am eu luminii
viscolită-n veşnicie,
dă-mi cuvintele în pază
când le-oi scoate din fântână!,
şi am auzit un zâmbet
dăruindu-mi-se mie,
iată, încă-l port cu mine,

dacă-l vrei, întinde-o mână…

mulţi ani, mulţi ani trăiţi în fericire!

nu ştiu să pun cuvintele pe masă
şi să mă-ncarc cu măreţia lor,
copilul care-am fost, rămas acasă,
pe drum păşeşte încă-n viitor,
iar eu desprins la fel ca o ninsoare
şi-ademenit în largile plutiri
îmi bandajez aceleaşi răni cu soare
şi cu-un noian de alb şi amintiri:

nu ştiu să cânt şi să înalţi urări,
deşi-s născut să strâng cu drag la piept
ca păsările-n sfinte înălţări
înspre ce-i bun şi luminos şi drept,
dar cobza veche de alean vibrează
din struna ei ca sufletul, subţire,
şi-atunci poemul singur vă urează:
mulţi ani, mulţi ani trăiţi în fericire!

puzderia de noi crucificări

vom îmbrăca din nou în crucea nopţii
cămăşile de miri neprihăniţi
şi vom fi dangăt ruginit de clopot
în universul celor fericiţi
care păşesc în sărbători primare
venind pe calea altor sărbători,
dintotdeauna timpul amăgeşte
cu o lumină proaspătă în zori

ca să intrăm în cosmica nuntire
cu forţe noi şi cu sporit alean,
în timp ce calendarele presoară
pe crucea nopţii fila unui an
desprins ca o cămaşă de pe umeri
ca să plutească-ncet în necuprins
căci noi rămânem doar învingătorii,
deşi destinul însuşi ne-a învins,

dar nu contează, pâinile pe masă
răsfaţă timpul şi-un pahar cu vin
sloboade caii-n straşnice galopuri,
chiar dacă ştim că-mbătrânim puţin,
iar crucea nopţii pare pregătită
în curmezişul cosmicelor zări

să-nalţe-n depărtarea depărtării
puzderia de noi crucificări

şi soarbe din adâncuri numai umbră!

se închină concertului Zicălaşilor
„Colinde de peste veac”

acolo-au fost dureri şi un alean
pe care s-au durat chiar şi biserici,
iar Dumnezeu a plâns căci sub ninsori
doar ochiul lui ne mai ghiceşte sferici
şi-l doare risipirea de frânturi
a plămădirii sufletelor noastre
chiar şi în noaptea-n care cu cântări
distrugem calea sfântă către astre:

în lumea asta nu mai sunt colinde,
ci ipocrite lumânări în mână,
de-aceea lăcrimează Dumnezeu
şi fără voia lui ni se amână
de parcă-am fi rămas pe sub ninsori,
iar umbrele în lungă rătăcire
ca lacrima se rup din lumânări
şi nu mai au de-adus nici o vestire:

în lumea asta moare leru-i ler
odată cu cenuşile din vatră,
deşi în ceruri plânge Dumnezeu
şi lacrima se-ntrupă într-o piatră
pe care o ridici şi o arunci
în bezna universurilor sumbre,
hai, ia paharul, umbră, şi închină
şi soarbe din adâncu-i numai umbră!

şi-mi răspunde că-nţelege

iar dincolo de omături
numai sufletele cântă
şi se-aud până în ceruri
drept vâslire de aripă:
hai şi-nfăşură-n lumină
taina veşnică şi sfântă
să-ţi rămână pentru suflet
o fărâmă dintr-o clipă

s-o trăieşti până la capăt

cu nesaţ şi bucurie
pe când caii în galopuri
tropotesc adânc pe zare
şi în cosmica risipă
de înalt şi armonie
te cuprinde şi te duce
şi te-aduce o ninsoare

să-mi fii sfeşnic şi speranţă,
şi nădejde, şi-mplinire
într-o lume răvăşită
de alunecări pribege!,
strigă-n largul meu copilul
dintr-o carte de citire
şi-l aud, fac semn cu mâna
şi-mi răspunde că-nţelege

leru-i, Doamne, leru-i ler

leru-i ler, căci legea-i lege
din adânc spre totdeauna
cât îşi mai cunoaşte neamul
calea sfântă de urmat,
iar ninsorile acopăr
răutatea şi minciuna
şi de-aceea încă ninge
leru-i, Doamne, peste sat,

iar în zări, unde sunt târguri
şi trufii de domni domneşti,
numai candela mutată
în brăduţi încă mai cântă
când ninsoarea copleşeşte
fără veste cu poveşti
şi când sufletul există
leru-i, Doamne, noaptea-i sfântă,

prin troiene, leru-i ler
parcă am păşi pe ape
ca să ne urmăm Păstorul
spre luminile din cer,
vin copiii şi nepoţii
să-i înfăşur cald sub pleoape
şi să-mi aflu rădăcina,
leru-i, Doamne, leru-i ler

în primăvara care mi se-nchină

în iarnă am păşit ca-n catedrală
de parcă-aş căuta sacralitatea,
deşi-i ispită-n mine primăvara
în care o să-mi aflu libertatea
şi mă închin ninsorilor cărunte
când liniştea cea cosmică mă împle,
deşi aud cum mugurii din creangă
aşteaptă altceva să se întâmple

şi mi se face dor de troscot moale
veghind drumeagul şubred dintr-un sat
în care-am ars cândva copilăria
sau altceva ce merită visat
sub plapomele iernii călătoare
în care mă înfăşor uneori
să pot renaşte pe deplin dincolo
de curmezişul zilelor cu flori,

în iarnă sunt o creangă-nfăşurată
cu promoroaca fulgilor subţiri,
dar tălpile se-adăpostesc în urma
din care s-au desprins închipuiri,
căci timpul e o temniţă absurdă
din care greu se iese la lumină:
mă uit pe geam şi vreau să uit de mine
în primăvara care mi se-nchină

doar ca să-mi sufle-n lumânare

atâta chin şi suferinţă
şi numai fugă prin deşert
încât cu-ntreaga mea fiinţă
nici nu mai ştiu ce să mai iert,
golite filele din cărţi
nu au să-mi dea nici o povaţă,
pe cer nu desenează hărţi
mai nici o stea şi despre viaţă,

doar frunza verde din copaci
atunci când vremea o sloboade
aproape că îmi strigă: Taci,
nu căuta la ce te roade,
căci nu-a răspunsuri să încapă
în numai câteva cuvinte…
dar frunza mi-i de mult o pleoapă
ce-nchide ochiul ce mă minte

şi poate-i şi conturul gurii
ce-a refuzat să mai sărute

conturul curmeziş al urii
din lumile acestea mute
şi-atunci în filele desprinse
din iluzorii calendare
se-aştern zăpezile prelinse
doar ca să-mi sufle-n lumânare

doar ninsoarea din poveste

Doamne, cât de sfântă-i clipa
când te-nfăşuri în omături
şi când îngeri cu aripa
ni te-aduc şi mai alături,
căci şi zborul calm de îngeri
dintr-un larg în celălalt
desluşeşte că mai sângeri
stele umede-n înalt,

dar, cuprinşi de-nfăşurare
în ciudata bucurie,
năvălim în sărbătoare
ca drumeţii în pustie
şi prin tălpile rănite
nemilos roade nisipul
presurării de clipite
care-ţi conturează chipul

în ninsorile de-acasă
care viscolesc prin vreme
încât vinul de pe masă
îmi dă semne că se teme
ca şi pâinea aburindă
că în iarnă nu mai este
ce a fost; şi ne colindă
doar ninsoarea din poveste

Cântecul Unirii

şi-a fost atunci o nouă mântuire
şi-a fost şi-o altă zi după Hristos
când îmbrăcând cămăşile de mire
s-au răstignit pe cerul luminos
cei ce-au păşit în jertfă pentru ţară
despovărându-şi neamul de păcat
şi-a fost şi-o nuntă şi a fost povară
destinul care nouă ni s-a arătat

pe calea numai aură şi cetini

care vestea o sfântă sărbătoare
în care să fim fraţi, să fim prieteni
doar sprijinind pe frunţi o viitoare
cunună de lumini care să-nşire
un viitor al neamului, prinos
rodit atunci din sacra mântuire
din cea de-a doua zi după Hristos

au aprins în ceruri stele

între lumi prezente încă
doar ninsorile despică
o prăpastie adâncă
şi o beznă ca o frică
şi-atunci ce-i văzut nu vede
şi nu ştie că-i văzut
prin ninsoarea ce repede
clipele de început:

pironiţi pe o clipită
cei ce-au fost sau sunt vor fi
fără timp doar o ispită
când din cer va viscoli
cu aripile de îngeri
răsfirate peste hău
ca să-nveţi să nu mai sângeri,
tată, tot prin fiul tău:

iată, ninge şi dincoace
şi dincolo de ce este
luminos se-aşterne pace
să unească în poveste
vârstele ce-s rătăcite
în repere paralele,
iar colindele şoptite
au aprins în ceruri stele

să fiu colindul săvârşit

şi vin ninsori de parcă focul
din universul efemer
îşi află-n casa mea norocul
numai ursindu-mi leru-i ler
să-mi fie cosmic legea lege
şi s-o păstrez sub căpriori
când albul fără timp alege
să se întrupe în ninsori

iar eu, un leru-i ler sălbatec,
să urc în şeaua unui cal
şi ca şi el doar din jeratic
să muşc aleanul ancestral
ca să exist dintotdeauna
până-n sfârşitul nesfârşit:
de-aseară a tot nins întruna
să fiu colindul săvârşit

sub slava ta, copilărie

pe-acolo a păşit fecioara
şi-au lăcrimat corăbierii
până târziu, în faptul serii,
când scapără prin cer vioara
în căutarea disperată
a urmelor de tălpi subţiri
pe care-nsinguraţii miri
numai în stele şi le-arată

şi-n urma lor rămân stingheri
copacii ferecaţi în frig
şi un mesteacăn, ca să-mi strig
ecoul ieri-ului din ieri
pe când cuprins de bucurie
grăbesc pe drumul vieţii lung
dorindu-mi disperat s-ajung
sub slava ta, copilărie

şi te vei naşte iarăşi; ca să fii

trec anotimpuri iar prin gara veche
şi nostalgii într-un timid balans
când, întâlnindu-mi pasărea pereche,
fără de veste o ivit la dans,
păşim alături în salonul gării
doar surâzând confortului burghez
ademenit de jertfa lumânării,
iar păsării în place că visez,

afară-i frig şi-ncărunţesc tăciunii
în cerul din înalte pribegiri
din care curg luminile în funii
spre cei ce cată alte izbăviri,
iar pasărea cu aripa-mi atinge
contururile sufletului vii:
aşteaptă – zice, în curând va ninge
şi te vei naşte iarăşi; ca să fii

doar ţie să mă-nchin, Divine!

o taină-i fiecare clipă
pe care-o seamăn pe ogor
ca să îi crească o aripă
şi-apoi să se înalţe-n zbor
ducând fărâmele din mine
în cuibul clipelor ascuns,
acolo unde cică-i bine
de ai norocul şi-ai ajuns

căci rătăcirile sunt multe
şi calea-n faţă îmi descheie
mereu ademeniri oculte
criptate-n suflet de femeie
şi-atras în cursă de destin,
de ce mi-a fost ursit odată,
eu tot femeilor mă-nchin,
deci voi fi tras la judecată

ca să mă apăr – doar sunt fiu
ce nu acceptă vreo robie,
nici întuneric, nici pustiu
pentru pretinsă veşnicie,
iar cei ce se socot stăpâni
şi-n lanţuri ferecă destine
să-mi scoată cuiele din mâini
doar ţie să mă-nchin, Divine!

căci suntem pururi împreună!

sunt doar ţăranul care trece
ducându-şi cântecul pe umăr
pe când frunzişul se petrece
şi nici nu mai apuc să-l număr,
ci-l potrivesc în nişte file
în care spun doar ce-am trăit
tot întrebând: tu vezi, copile,
că totuşi toamna-i asfinţit?

şi-atunci din frunza lui cea sfântă
copilul care-am fost odată
îmi face semn s-aştept şi-mi cântă
cântarea lui desferecată
de primăvara vârstei sale
de parcă ar dori să-mi spună:
păşeşte liniştit pe cale

căci suntem pururi împreună!

cântec pentru roman istrati şi tiberiu cosovan

când nu au mai venit la cină
nici n-a fost nimeni să-i aştepte
şi frunzele cădeau pe trepte
în lungi aleanuri de lumină,
şi cerul clătinat în dungă
de clopotul ca o părere
pieziş mai scăpăta durere
pe calea încă mult prea lungă

şi parcă fără paşi grăbind
spre înălţimile profunde
în care cineva se-ascunde
sub tânguirea din colind
căci doar atunci când nu se ştie
ne stăpâneşte şi-nfioară
să-l aşteptăm şi-a doua oară
blând răstigniţi în poezie

pentru rana mea din coastă

spune psalmul unui rege
din vechimile cărunte
că doar soarele ni-i lege
în altarul unui munte
şi că stele aprinse
de octombrie, pribeagul,
în frunzişuri zac prelinse
încercând să-mi treacă pragul,

eu le strâng, când vin duium,
şi le-adun din şapte zări
cu o aripă de fum
ca să-mi fie închinări
şi din cosmice frunzişuri
risipite-n lumea vastă
iarăşi împletesc fetişuri
pentru rana mea din coastă

în acelaşi nesfârşit

ruptu-m-au din ceruri sfinte
şi mi-au pus în jur veşminte,
şi mi-au dăruit cuvinte

să le iau şi să le dau
numai celor care n-au,

însă eu priveam ruptura
şi desferecam cu gura
ca să-mi oblojesc arsura
când din stelele prea sfinte,
când din vraful de cuvinte

şi-am uitat să ar, să pun
la rodit cuvântul bun,
ca să-l macin, să-l supun
până-o fi să mă amâne
în coltuc târziu de pâine

şi nici vinul n-am ştiut
cum să-l storc de la-nceput
şi să-l dau cu împrumut
celor ce-au uitat de ei
căutându-se în zei,

şi mi-am fost mie ocară
şi-am şi plâns în fapt de seară
cu cuvinte subsuoară,
până ce le-am risipit
în acelaşi nesfârşit

colbu-i cel care rămâne

omul răzbătea pe cale
vesel şi ademenit
de apusuri triumfale
care fierb în nesfârşit,
când, zărindu-şi urma vieţii,
a oftat şi-a tresărit
căci i-o spulberau drumeţii
şirului înşiruit

spre departe, spre niciunde
într-un fel de amăgire
care-n miezul ei ascunde
şi un strop de nemurire,
iar în vreme ce se plimbă,
omul zice înspre sine:
pe sub urme ce se schimbă
colbu-i cel care rămâne

trec dintotdeauna îngeri!

paşii, când mi-au fost cuvinte,
i-am purtat cu pelerinii
şi i-am dus spre înainte
să-mi zdrelească fruntea spinii
şi să-mi vindec doar cu soare
răni deschise şi popasuri
şi-am băut, pe la izvoare,
doar răcoarea de prin glasuri:

alelei, de când m-am dus
cu frunzişul toamnei ude,
am uitat unde am pus
doar clipitele zălude,
dar nu-mi pasă de clipite
şi de treceri, şi de stingeri,
peste pleoape ostenite
trec dintotdeauna îngeri!

cu rădăcini de cremene sub pleoape

octombrie ca un cobzar târziu
ce tânguie baladele pierdute
mi-i frate cosmic, eu aşa îl ştiu
din toamnele prin viaţa mea durute
şi îl petrec spre rotitoare zări,
spre roţile din ceruri ce m-apasă
pe când se tot preling din depărtări
ca frunzele cuvintele pe masă

să ţinem sfat şi să mă aflu iar
cu degetele arse peste strune
sau peste crengi dintr-un copac ilar
în care numai cântecul apune
şi să mă fac octombrie supus
în universul care nu mă-ncape
cu crengile drept flăcări şi apus,
cu rădăcini de cremene sub pleoape

ca să mă spulberi, sfântă Bucovină

în casa mea un cântăreţ de rock
îşi construise aripi presupuse,
dar îl ursise viaţa cu noroc,
cu aripi de lumină se născuse
şi s-a-nfruptat cu verbe de pe masă
luând vreo câteva pentru popas
şi-ncet, încet s-a depărtat de casă,

de viaţa care încă mi-a rămas

şi a păşit pe munţi spre mai departe
şi a vâslit din aripi depărtări,
adeseori prin filele de carte
mă mai ajută la despovărări,
iar cântecele lui îmi dau povaţă
de unde să mai sorb din apa vie,
pe mine viitorul mă învaţă
cum să-mi găsesc odihna-n poezie

şi cum să-mi fac durabilă cetate
din muzica acelor generaţii
prin care năzuiesc spre demnitate
urmaşii buni ai româneştii naţii
şi cum s-aprind scânteia în urmaşi
ca să le fie calea din lumină:
ţi-am însemnat cărările cu paşi
ca să mă spulberi, sfântă Bucovină

femeile în trecere mă dor

femei păşind pe frunze risipite
prin leagănul cântărilor cereşti
de parcă împresoară cu ispite
aceste orizonturi pământeşti
se-ndepărtează calme prin păşiri
de trupurile lor ca o oglindă
şi din copaci se tot desprind iubiri
întregul univers ca să-l desprindă

din pleoapa mea – corabie stingheră
prin răvăşiri de alb şi funigei
căci veşnicia-i totuşi efemeră
încolonare-a vremii în femei
astfel că nici de frunze nu-mi mai pasă,
nici de suişul lor multicolor:
când cerul cu octombrie apasă
femeile în trecere mă dor

cântec pentru tiberiu cosovan

pe prispa vieţii proaspăt aşternut
octombrie mai freamătă din verbe,
iar în frunzare universul fierbe
în căutarea altui început,
căci vor veni îngheţuri şi ninsori
să despletească-n vise veşnicie

şi somnul să-l prefacă-n poezie
şi-n viscol risipit prin căpriori,

dar să nu-ţi pese, cosmice risipe
de frumuseţe urcă înspre cer
şi tot ce-i sacru încă-i efemer
cu rădăcini în frunze şi în clipe
de parcă Dumnezeu îşi pregăteşte
sălaşul în păşirile pe moarte
pe când presoară urme într-o carte
şi-n file uriaş se desluşeşte,

iar tu, pe prispa vieţii odihnind
şi numărând silabe-n închinare,
ai să înfăşuri suflete-n ninsoare
şi-n nostalgia primului colind
ce va răzbi spre case leru-i ler
în noaptea sfântă-a naşterii depline,
octombrie s-a prăbuşit în tine,
octombrie s-a aşternut pe cer

şi glasul lui îmi tânguie pe buze

un filosof mi se aşterne-n cale
şi-mi cere disperat să îl păşesc,
în ceruri sună buciumul cu jale
şi cu un glas aproape omenesc:
ştiu, munte, îi răspund şi flăcări ninse
îmi sfâşie cu ghearele prin trup,
ştiu că şi-n tine pâlpâie aprinse
mocnirile cu care îmi astup

şi-mi vindec nişte răni nevindecate
din curmezişul toamnelor târzii,
iar filosoful numără păcate
pentru pândarii risipiţi prin vii
şi-apoi se văd cum se tot duc pândarii
de raţiile lor împovăraţi,
pe cerul nopţii se aud ogarii
ca nişte oameni grav înspăimântaţi,

deşi există treptele din munte
pentru suişuri line şi-nţelepte,
deşi mi-am pus un univers pe frunte
să-mi lumineze doar acele trepte
ce îmi aşteaptă paşii în plutire
printre contururi de lumini confuze:
în ceruri sună buciumul subţire
şi glasul lui îmi tânguie pe buze

sub umbra numelui, ioane

să te închini acestor pagini
în care-au suferit poeţii
crucificaţi cu-ncrâncenare
de insensibila prostie,
să ungi cu mirul sfânt pe margini
dând şanse cât mai multe vieţii
şi s-o înalţi cu-nfrigurare
cât mai adânc în veşnicie,

să crezi în verbele nervoase
deasupra nopţii risipite
ca nişte candeli uriaşe
sau ca mesteacănul din zori,
să-nvii cu toamnele frumoase
aceleaşi cosmice ispite
şi să le-mprăştii prin oraşe
aşa cum ai împarte flori,

să fii în aspra suferinţă
a risipirilor prin file
la fel ca palma ta străpunsă
de nefireştile piroane
acelaşi cântec şi credinţă
ce, biciuindu-te cu zile,
doar rana ţi-o mai ţin ascunsă
sub umbra numelui, ioane

de-a fi-nceput cândva să fii

deodată lumea se desprinde
şi lunecă precum o apă,
iar steaua nordului se-aprinde
astfel încât să te încapă:
ce curge-n jos e o părere
din care ai făcut risipă,
pustietatea din unghere
îţi mai păstrează o aripă,

dar nimeni nu mai vede semne
în verbele ce le-ai trăit
ca lunecarea să te-ndemne
spre vreun alean necuvenit
căci viaţa-i oul ancestral
din care te vei slobozi
uitând-o-n cuibul lui banal

ca pe-o desprindere din zi;

de ce urmează nu-ţi mai pasă,
căci dacă lanţul tău s-a frânt
ţi-i steaua nordului mireasă
şi noul început de cânt,
un cântec fără de cuvinte
şi poate fără nostalgii:
hai, lunecă spre înainte
de-a fi-nceput cândva să fii

că naşterea şi-o tot regretă

clopotniţe şi turnuri vechi
deasupra lumii înşirate,
pe străzi înguste trec perechi
străjerii veşnici din cetate,
dar nimeni nu îi mai culege
cu tălpile rătăcitoare
căci pasul tot mai des alege
să se prelingă drept ninsoare

şi să viseze albul care
cu vindecări se va ivi
şi cu un fel de ferecare
ca-ntr-o fereastră înspre zi
pe care nimeni n-o deschide
să se desprindă din tristeţi,
prin turnuri zac nişte firide
şi în firide nişte vieţi

cu ancestrală irosire
în prea târziu şi inutil,
departe-n volbura subţire
încă aleargă un copil
ademenit de o poveste
cu învieri ce se repetă,
cândva o să-mi aducă veste
că naşterea şi-o tot regretă

dar nici Iisus de-o vreme nu-mi răspunde

prietene, pe prispa casei tale
au nins clipite şi te-au troienit,
ridică-te şi-ndreaptă-te agale
înspre icoana altui asfinţit
ca să te-nchini sfielnic după lege
şi să te speli pe faţă şi pe mâini
doar cu lumină proaspătă şi-alege

şi-n veşnicie să nu-ţi iei stăpâni,

fii răzvrătitul care-ai fost mereu
ce poate fi-mblânzit doar prin iubire
şi-aprinde-n ceruri lumânări de seu
drept rune sacre ca să-mi dai de ştire
că nimeni încă nu ţi-a nimicit
semeaţa Cale într-o zi croită
numai de tine, veşnic răzvrătit,
pentru a fi de cântece păzită

şi-ncredinţată verb cu verb uitării
pribegilor cu creiere spălate
pe care nostalgia depărtării
îi iroseşte-n beznele furate
din umbrele puzderii ce s-au dus
întotdeauna doar înspre niciunde
drept rană-n coasta bunului Iisus,
dar nici Iisus de-o vreme nu-mi răspunde

căci pasăre galbenă Soarele-i sus

pasăre galbenă Soarele-i sus
cerul sub vraja lui se desface:
pasăre, galbenă, unde m-ai dus
sufletu-ncepe cu el să se-mpace,
deja îl aud cum cată odihnă
prin cămările trupului îndelung şubrezite,
înveleşte-l din nou în lumină blajină
primeneşte-l cu alte tării amurgite

să uit de amurgul dăruit prin destin
pe când iscodeam spre nervoase ninsori,
pe masa din casă paharul cu vin
muşcase din rana mântuirii în zori,
iar pâinea în rând cu şiragul de pâini
sângerase în ceruri lanuri de grâu
şi-acolo, cu vatra în spuză, stăpâni
strămoşii păşeau din târziu în târziu

şi frică mi-a fost de-acel dans uriaş
în care, cândva, şi eu mă voi prinde
şi-s cioburi de cântece străvechi prin oraş
pe care desculţul ce sunt le aprinde
cu roua din ierburi, cu iarba din rouă,
cu clipa din mine în care eu nu-s,
cu ploaia aceea ce nu mă mai plouă
căci pasăre galbenă Soarele-i sus

……

şi-n jurul lor doar cei ce văd se-nchină

hai, meştere, s-a auzit un glas,
încearcă să zideşti nişte cuvinte
să poţi să urci în templu pas cu pas
şi să te-ncapă spaţiile sfinte!
n-am zis nimic, doar am luat povara,
dovadă-s nişte răni ce mă-mpresoară
şi-mi şiroiesc în toamna vieţii vara
durându-mă precum odinioară,

altminteri câmpul a rodit sălbatec
şi-n ziduri urcă stranii buruieni
chiar dacă pietrele-s durate din jeratec
şi interzise unor pământeni
şi-n urma lor nici urma nu rămâne,
ci numai umbra dusă la edec
inconştient din ieri în azi şi mâine
şi-mi scormonesc prin răni şi mă petrec

spre zidul meu din verbe amurgite
cu treptele pierdute-n înălţimi
şi-i vuiet, şi e scrâşnet de cuţite
încrâncenarea oarbelor mulţimi
sortite doar zvârlitului cu pietre
în piatra care ferecând lumină
a risipit în ceruri nişte vetre
şi-n jurul lor doar cei ce văd se-nchină

…….

să intru în lumina călătoare

copacul meu mă va găsi cenuşă
cu tot ce sunt, cu tot ce nu am fost,
iar flacăra-mi va fi deschis o uşă
ca să-mi găsesc un ultim adăpost,
ştiu că lumina sacrificii cere
de vrei să intri-n componenţa ei,
de vrei să te întorci ca adiere
prin flori de câmp, prin dans de funigei,

de vrei să fii şi cerul, şi pământul
în curmezişa lor desferecare
în care m-a zidit cândva cuvântul

prin omeneasca lui înstrăinare
şi veţi vedea ici-colo câte-o rimă
arând ogorul răsfăţat de paşi
cum brazdelor de-acasă le imprimă
zvâcniri şi nostalgii de uriaşi

care-au urcat pe cer s-aprindă focuri
şi să se-nchine-n jurul lor prin dans,
eu ştiu că mă aşteaptă-acele jocuri
şi universu-ntr-un ciudat balans,
de-aceea nu-mi mai pasă de cenuşi
şi de neostenita-ncenuşare,
cuvintele s-au descălţat la uşi
să intru în lumina călătoare

drept zidirea lui Iisus

Doamne, nu mai sunt biserici,
nu e loc de închinare
unde să ne afle sferici
scapărul din lumânare,
nu-s nădejdi şi nu e vis,
ci doar cel care ne minte
cum că Tu ai fost ucis
şi doar el ne e părinte

după spusa lui nu-s fiu
şi nici frate în lumină
ci doar rob într-un pustiu
unde spaima e deplină
şi doar biciul lui scrâşneşte
cu venin şi-amenințare,
Doamne, rău ne asupreşte
făcând viaţa închisoare,

deşi viaţa-i darul Tău
împlinit în libertate
şi nu prăbuşire-n hău
şi în frici nemeritate,
de aceea dor îmi este
doar de ce există sus
după cum am prins de veste
drept zidirea lui Iisus

cu roua să-i aduni, Iisuse!

când văd prin ierbi înrourate
desculţe tălpi din vremuri duse,

aştept să le aduni pe toate
sub rana rănilor, Iisuse,
şi-atunci când poate s-or prelinge
pe lemnul crucii de povară
doar munţii cei cărunţi vor strânge
păşirea de odinioară

ca s-o aştearnă pe o masă
cu manuscrise şi cu cărţi
pe care umbra mea o lasă
atunci când pleacă-n alte părţi
să-mi cate şi să-mi afle trupul
din care zilnic s-a desprins,
în prea înalt se-aude lupul
şi tăinuitul necuprins

îmi cheamă umbra, s-o dărâme
sub dansul unor rădăcini
ce-au izbutit să mă amâne
rătăcitor printre străini,
cumplită-i lumea cu vrăjmaşi
la pândă-n veacuri suprapuse,
prin iarbă trec desculţii paşi
cu roua să-i aduni, Iisuse!

ce sărbătoare-i viaţa, ce frumoasă!

să nu arunci cu pietre dacă-ţi spun
că eşti ursit luminilor făgaş
că spiritul divin e-atât de bun
încât îşi face-n sufletu-ţi sălaş,
tirani dogmatici tot aruncă plase
deasupra ta cerându-ţi să nu vezi
să părăseşti iluminări frumoase
robiei lor de-a pururi să te-ncrezi

dar popa nu-ţi va fi nicicând părinte
şi n-are chei spre porţile cereşti,
ci-i doar un diavol pământesc ce minte
încât cu spaime-n tine să mânjeşti
s-astupi dumnezeirea ce te împle
cu tihnă sufletească şi cu bine,
cununi de spini îţi sfârtecă prin tâmple,
iar rana-n coastă popa o-ntreţine

căci ei, tiranii dogmelor primare,
sunt răsuciri de ceţuri lungi prin beznă,
sunt şarpele ce urcă-n fiecare
precum un vrej căţărător pe gleznă

şi doar în tine Dumnezeu se-arată
precum surâsul pruncilor prin casă,
deci fii sălaşul veşniciei, iată
ce sărbătoare-i viaţa, ce frumoasă!

din ochiul care-a plâns în ancestral

hai, dă perdeaua ploii laoparte
să se deschidă căile spre munţi
şi să păşim cu picurii pe moarte
doar îndesând înnourări pe frunţi
căci, precum vezi, şi ierbile speranţe
îşi pun în noi şi calme ne urmează
în timp ce-n lumânări protuberanţe
luminile din munţi le mai visează

iar ploaia cântă, ne socoate zei
pe care doar de trupuri o să-i spele,
iar aura, în măreţia ei,
va da contur instinctelor rebele
cu care noi am tot durat poeme
şi le-am depus ceremonii în munte,
hai să plecăm, cât încă este vreme,
cât ploile nu vor să ne înfrunte

ci să ne spele frunţile şi paşii
de colbul vremuirilor pribege:
auzi, în munţi, cum cântă uriaşii
„o, leru-i ler”, „o, legea este lege”,
uimiţi cumva că noi mai ţinem minte
şi că răzbim spre-acelaşi ritual:
afară plouă, picură cuvinte
din ochiul care-a plâns în ancestral

ce-a mai rămas prin noi din acel foc?

ne-am strâns în cerc împrăştiind cărbunii
deasupra beznei stoarse pe pământ
şi stelele aruncă nişte funii
iluminând şi adiind pe vânt,
de undeva viorile adună
cântări şi zvârcoliri necunoscute,
iar tălpile desculţe împreună
iau forma-nşiruirilor de ciute,

deşi nu-s ierbi în ceruri clătinate
de răzvrătirea noastră ancestrală
să ia cu ele răni nevindecate

ascunse sub pecete de cerneală
de cei născuţi cândva să înţeleagă
şi să rostească tot ce-i de rostit,
în umbra vremuirii ce încheagă
precum un caş rotundul asfinţit

în care toţi am tot râvnit hodină
şi risipiri de suflet în tăcere
căci ni s-a spus că-i veşnică lumină
întoarcerea-n cuprinsul unei sfere
în care se aud cântând străbunii
pe când horesc sacerdotalul joc:
vezi sus, mai sus, ademenind tăciunii
ce-a mai rămas prin noi din acel foc?